

PIKTŽODIŠKI VARDAI

Dėkoju, Broli Nevilli. Tai man buvo šioks toks siurprizas. Neketinau čia šiandien būti; bet šis vakaras yra Komunijos vakaras, ir aš—ir aš pamaniau, jog užėisiu šį rytą. Pasikviečiau Brolių Nevilli, jis pasakė: “Na, jei jau atvažiavai”,—tarė,—“kodėl gi tau truputėlį nepašnekėjus mums”.

Ir aš pagalvoju: “Na, jeigu aš jau atvažiavau, jei tai buvo imanoma, aš nepamokslausiu, bet tiesiog truputėlį pašnekėsiu bažnyčiai apie tai, kas, jūs žinote, kas, mano manymu, sustiprins bažnyčią”.

Mes ką tik grįžome iš savo—iš savo rudeninės medžioklės (mes su broliais), ir puikiai praleidome laiką su... Mes labai dėkingi. Visiems mums gerai sekėsi ir—ir—ir prisimedžiojome žvėrių. Ir—ir mūsų pastorius, ir aš žinome, kad elniena išties, išties gera. Taigi mes sumedžiojome puikių elnių. O aš—lokį ir du elnius.

Mes grįžome, ir dabar tas laikas, kai turiu kalbėti apie tuos Setynis paskutiniuosius Antspaudus. O jie neparuošė bažnyčios. Kažkas yra, kliūtys, kas trukdė, kad... Manau, kad miesto valdžia ap sunkina mus dėl to, kad nėra pakankamai vietos automobiliams pagal žmonių skaičių pas mus—bažnyčioje.

Mes norime čia praplėsti bažnyčią ir jau turime didelę dalį tam skirtų pinigų ir—ir, kad praplėstume bažnyčią. Bet kai pas mus vyksta šie tarnavimai, na, jūs suprantate, kaip yra. Tiesiog verta užuojautos: žmonės ramsto sienas, lauke lietuje, ir—ir tai tiesiog baisu. Netgi mano draugai kritikuoja. Sako: “Broli Branhamai, panašu, kad jie...”

Mano draugas gydytojas pasakė: “Galėtumei parūpinti šiek tiek vietos, kad tu... man gaila”,—pasakė,—“...eidamas pro šalį”.

Kaimynė auklė pasakė man: “Nagi einu vieną rytą pro šalį penktą valandą ryto. Jūs turėjote tenai būti”,—ir pasakė,—“žmonės jau rinkosi prie bažnyčios penktą valandą ryto. Jūs turėjote ateiti tenai 9:30”. Na, matote? Ir tai sudaro sunkumų.

Ir mes norime praplėsti bažnyčią, kad kiekvienas galėtų atsisėsti. Ir mes matome, kad gyvename paskutinėmis dienomis—tikime, kad—kad, kur—mes mokysime bažnyčią šių—šių dalykų, kurie įvyks: tai, kas buvo išpranašauta. Kai kas dar prieš tūkstančius metų. Ir įvyks tai, kas buvo pranašauta mažiausiai dvidešimt penkis, trisdešimt metų kaip tik šioje bažnyčioje. O dabar mes žinome, kad kaip tik tai išsipildo. Todėl mums reikia tai atnaujinti, bet neturime pakankamai vietos.

Taigi ši rytą. . . Vakar skambinau ir kitką turėjau padaryti, ir dar kai ką turėsiu padaryti popiet, ir taip toliau. O paskui turėjau—kai kas norėjo užėiti, mielas jaunuolis, nerviškai išsekęs, šios srities brolis tarnautojas; ir, o, tokių keletas; ir brolis iš Norvegijos. Ir—ir mes šiek tiek šnektelėjome tame kambaryje, ir aš tariau: “Gera, dabar mes trumpam išeisime”.

O Brolis Nevillis pasakė: “Na mes išeisime ir pasakysime kelis žodžius bažnyčios sustiprinimui”.

Pirmiausia—pirmiausia, ką aš noriu pasakyti. . . Aš užsirašiau čia keletą dalykų, tai, ką atėjęs į bažnyčią, norėjau pasakyti. Viena, ką aš čia užsirašiau, buvo dėl mūsų brangaus Brolio Taylora pasitraukimo, kol mūsų nebuvo.

Brolis Tayloras vaikščiojo į šią bažnyčią metų metus. Visi mūsų jį pažinojo, esu tikras. Bet jei čia yra nevietinių, tai buvo toks brangus, senas džentelmenas, kuris visada tau suras vietą, kur atsisėsti, Brolis Tayloras. Paskutinį kartą mačiau jį, na, kol pamatysiu jį kaip jaunuolį, jis stovėjo prie durų prieš tris ar keturis sekmadienius. Jis tarė: “Norėčiau gauti keletą knygų, Broli Branhamai. Norėčiau išdalinti tas knygas”.

Taigi mes. . . Jis. . . Kiek man žinoma, jam buvo diabetas ir jį ištiko koma, ir—ir ne—nežinojo, kad jam buvo diabetas, ir—ir buvo. . . Jis mirė. Jis visai nemirė; jis tik nuėjo pas Viešpatį Jėzų.

Jis buvo atsidavęs, puikus brolis, visuomet atidus kitiems žmonėms. Jam buvo vienas malonumas surasti vietą atsisėsti atėjusiam į bažnyčią žmogui. Ir jūs žinote, galbūt mums perkirtus barjerą, argi nebus puiku pamatyti Broli Taylorą, kuris suras mums vietą kitoje pusėje?

Manau, paminint Broli Taylorą. . . Nekalbėjau su Broliu Nevilliu jo laidotuvėse, bet noriu tarti dėkingumo žodį jo našlei. Sesuo Taylor, manau, kažkur čia ši rytą. Tebūna palaiminta jos ištikima širdis.

Brolis Tayloras, kartą jis pasakė: “Užėik pas mane. Iškasiau nedidelį tvenkinėlį. Įleidau žuvies, ateik pažvejoti”. Visada besirūpinantis kuo nors, o štai buvo kažkas, besirūpinantis juo; tai buvo Kristus, suteikęs jam išgelbėjimą. Ir manau, kad atminimui, kai ši bažnyčia širyt susirinkusi kaip kūnas, atsistokime kartu ir nulenkime galvas prieš Dievą.

Mūsų dangiškasis Tėve, mes žmogiškos būtybės ir atėjome širyt į šią garbinimo vietą. . . Tavo didi ranka praėjo tarp mūsų ir pasiėmė vieną iš mūsų brangių brolių, kurį mes mylėjome ir žinome, jog ir Tu jį mylėjai. Tu turėjai priežastį visam tam, Viešpatie, kitaip to nebūtų įvykę šitokiu būdu, žinome, mūsų Biblija sako mums, jog mylintiems Dievą viskas išeina į gera; taip darė jis.

Ir apsidairę aplinkui pasaulyje mes įsitikiname, kad gamta įvairiais būdais kalba mums, jog kapas negali jo sulaikyti, nes

ant žemės jis tarnavo tuo tikslu, kuriuo Tu atsiuntei jį. Jis buvo geras, ištikimas brolis.

Ir mes įsitikiname, jog ir botanikos gyvenime, ir saulės gyvenime, kai ji pakyla ryte teikti mums šviesą... O dienos viduryje ji pasiekia vidutinį amžių, o paskui, vakare, ji vėl miršta, kad kitą rytą pakiltų gaivi ir nauja, nes ji tarnauja Dievo tikslui.

Mes matome žydinčias gėles, kaip jos puošia žemę, puošia laidojimo namus ir sutuoktuvių rūmus, tarnauja tam tikslui: atveria savo širdį ir duoda veltui medų bitei, aromata praieviui, grožį ieškančiajam; viską atiduoda tarnavimui Dievui, paskui nulenkia savąją galvelę. Bet kai ateina pavasaris, ji vėl pakyla, nes tarnauja Dievo tikslui.

Tuomet visos gamtos, Biblijos, Pažado ir Šventosios Dvasios akivaizdoje, mes galime linksmai džiūgauti savo širdyje, žinodami, kad mūsų Brolis Tayloras taip pat, Viešpatie, tarnavo Dievo tikslui. Ir sakyti, jog jis nebeprisikels, reikštų atsisakyti mūsų Biblijos, mūsų Dievo ir visų tų dalykų, mums Dievo duotų, kad žiūrėtume, kad žinotume, jog yra prisikėlimas. Todėl mes laukiame to laiko, kai mes vėl jį pamatysime, kai jis bus jaunas ir sveikas, ir niekuomet daugiau nebesirgs, ir nepasens.

Palaimink jo brangią žmoną, jo ištikimą bendrakeleivę. Kaip labai mums jų truks, Viešpatie, mes matome juos einančius kartu prie tvenkinio, sėdinčius tenai ant suoločių, žvejojančius ir besikalbančius, ir kokie jie buvo brangūs vienas kitam.

Ir dabar mes žinome, kad ateina didinga diena, kai tikėjimo didvyriai žygiuos pro didžiulę triumfo arką, o Angelai ore giedos himnus. Mes juos pamatysime tenai vėl.

Iki tol, Viešpatie, suteik mums drašos. Palaimink mus ir padėk mums. Mes labai ilgėsimės Brolio Taylora. Kiekvienas, ateinantis į šią bažnyčią, kaip jis stovėdavo prie durų ir surasdavo vietą ateinančiam klausytis Dievo Žodžio, pasodindavo, kad tas rastų ramybę ir poilsį.

Ir tą dieną, kai jis pasitraukė, Viešpatie, aš meldžiau, kad didis Dievo Arkangelas stovėtų prie durų ir rastų vietos jam, Viešpatie, kad jis turėtų kur atsisėsti. Nes Biblijoje parašyta: "Gailestingieji ras pasigailėjimą". Kol mes jį pamatysime, Viešpatie, tegu mūsų širdyse lieka malonūs prisiminimai, kol vieną dieną mes vėl susitikime kitoje žemėje. Jėzaus Kristaus Vardu mes to prašome. Amen.

Jo labai truks mums ir tiems, kurie ateina pagarbinti čia, į mūsų bažnyčią, į šį pastatą. Tegu ilsisi jo siela ramybėje priešais Dievą iki tos dienos. Ateis laikas kiekvienam iš mūsų išeiti vienam paskui kitą, kol visi taip išeisime. O dabar, kol dar turime laiko ir galime, pasiruoškime tam ateinančiam laikui; nes nežinome, kada tai įvyks. Mes nežinome, kurio eilė dabar.

Gyvenkime taip, kad bet kurią dieną, kai tai įvyks, būtume pasirengę.

Dabar norėčiau kai ką pranešti. Greitai, galimas dalykas, gal... Aš nesikalbėjau grįžęs su globėjais dėl bažnyčios praplėtimo sąlygų ar dėl to, ką mums reikia padaryti, kad mūsų bažnyčioje vyktų surinkimai. Paskui aš pratėsiu (atleiskite) Septynis Antspaudus. O paskui—Septyni Dubenys, ir—ir dar daug dalykų, į kuriuos tuojau gilinsimės.

O dabar, kitą sekmadienio rytą tenai—aš turiu būti Elizabethtowne, Kentukyje, su Broliu L.G. Hooveriu pašventimo tarnavime. Ir tai bus naujos maldyklos pašventimas—ar maldyklos, kurią jie nusipirko Elizabethtowne, Kentukyje. Žemyn 62-uoju privažiuojate Elizabethtowną—ar žemyn—tai yra 31-uoju, ar žemyn greitkeliu. Prie išsišakojimo sukti į Elizabethtowną. Tai apie valandą kelio; apie trisdešimt penkias, keturiasdešimt mylių iki ten. Manau, kad apie keturiasdešimt mylių 31-uoju keliu ir apie trisdešimt penkias mylias ar panašiai kita kryptimi greitkeliu. Mulberry gatvėje. Pašventimo tarnavimas... .

Brolis Hooveris ves sekmadieninę mokyklą 10 valandą, o aš pamokslausiu pašventimo tarnavime nuo 11:00 iki 12:00, ateinančią sekmadienį, lapkričio 11-tą.

Skelbimų lentoje kaba žinutė, tai bus... Rasite kelią iki ten. Mulberry gatvė, jie—jie nurodys, kuria kryptimi... . Tai kaba skelbimų lentoje priešais bažnyčią.

Paskui lapkričio 22-ąją aš—aš turiu būti Shreveporte, Luizianoje, 22-a, 23-ia, 24-a, 25-a ir 26-a—penkias dienas, aš taip manau, Shreveporte, Luizianoje, Gyvenimo Maldykloje. Kur Brolis Mooras. Jie švenčia auksinį jubiliejų. Sekminių palaiminimas nusileido Shreveporte, Luizianoje, prieš penkiasdešimt metų šio mėnesio 22-ąją. Penkiasdešimt metų, pirmasis Sekminių pamokslas buvo pasakytas, ir nusileido—Šventoji Dvasia nusileido Luizianoje. Ir šis auksinis jubiliejus yra tam atminti. Ir aš kalbėsiu šiame jubiliejuje, penkis vakarus su Broliu Mooru Shreveporte, Gyvenimo Maldykloje.

Jūs turite draugų tenai ar apylinkėse, na (kuriems norite parašyti ar panašiai), mums bus malonu su jais susitikti. Tiesiog praneškite jiems apie būsimus surinkimus.

O Gyvenimo Maldykla, jei kas esate buvęs tenai pas Brolių Moorą, jis yra nuostabus žmogus. Tenai nuostabūs žmonės. Tie pietiečiai, tiesiog sunku būti jiems griežtu. Taigi Gyvenimo Maldykla, kiekvienas Shreveporte pasakys, kur ji yra. Shreveporte gyvena apie 200.000 žmonių, tai puikus miestas, daug gyvenamosios vietos, taigi... .

Ir maldykla yra erdvi, labai erdvi maldykla. Ten yra laiptai ir balkonai, pagrindinis aukštas, virš jo dar vienas; daugybė vietos,

kaip tik priešais miesto salę, kurioje penki tūkstančiai vietų—tiesiog—tiesiog už gatvės priešais miesto salę.

Gerbiamas Jackas T. Mooras ar—ar verčiau Gyvenimo Maldykla Shreveporte, Luizianoje...Prasideda 22-ąją. Nuo ketvirtadienio iki sekmadienio: ketvirtadienį, penktadienį, šeštadienį, sekmadienį, keturias dienas vietoj penkių, atleiskite. Tai bus lapkričio 22-ąją, 23-ąją, 24-ąją ir 25-ąją (manau, kad taip ir yra).

O paskui, mes sužinosime paskui, kaip dėl—kas buvo padaryta bažnyčioje, žinosime, kiek pasistūmėjo statybos bažnyčioje. Rangovai sakė mums, jog turi pakankamai žmonių, kad tai užims apie dešimtį dienų, ir mes beveik jau galėsime naudotis. Suprantate? Išties greitai. Ir jie tik laukia, kol pasirašys miesto valdžia...Jūs žinote, mes turime turėti tiek vietos automobiliams, tiek *to*; ak, varge, reikia pereiti šitiek biurokratizmo, kad pradėtume ką statyti.

Bet prieš grįždamas prie savo srities, norėčiau ateiti į bažnyčią. Mane—mane kviečia į Tanganyiką Ugandoje, į tas vietas. Josephas surinkimų pradžia numatė vasarį.

O vakar manęs grįžtančio laukė keli broliai ir Sesuo Toms, atvažiavę iš užsienio, ir radau raštelį prie durų ar kvietimą nuo Pietų Afrikos asociacijos. Todėl parašysiu jiems, kad sužinotų, kas gali būti padaryta. Galbūt, kol būsiu tenai, galėsiu nuvykti į Pietų Afriką, gal vasario pabaigoje ar kovą, panašiai tuo laiku.

Ir mes tikimės, jog bažnyčia bus pasiruošusi ir aš galėsiu pateikti tuos Bažnyčios Laikotarpius prieš—prieš ateinant žiemai, jei bus įmanoma. Jei ne, tai, kai grįšiu iš ten, jei Viešpats Jėzus uždels... .

Vakar klausiausi pasiėmęs—manau, jog tai buvo užvakar—juosta. Manau, kad girdėjau ją šlytį čia. Kažkoks brolis iš pietų... .Jo motina atėjo į surinkimą; jai buvo piktybinis krūtinės auglys ir ją dengė mirties šešėlis. O Šventoji Dvasia viename neseniai vykusių surinkimų Southern Pinese, manau, kad tenai ar kitur tai įvyko, atskleidė jai, pasakė apie jos piktybinį auglį ir kas ji tokia, ir iš kur atvyko; ir pasakė, kad ji turi sūnų, kuris yra atsimetėlis ir jis turėjo padaryti avariją, kurioje būtų kaltas dėl žmogaus žuvimo, dar daugybė panašių dalykų.

Ir tas vyrukas... .Viskas įvyko taip... .Ir jos tas piktybinis vėžys—ar piktybinis auglys, verčiau, išnyko (tai yra, piktybinis auglys yra vėžys, jūs žinote). Taigi jis—jis išnyko, o tas vyrukas buvo kaltas dėl žmogaus žuvimo, viskas lygiai taip, kaip Šventoji Dvasia sakė. Ir jis buvo atvestas prie Kristaus—vėl atgal. Jis padarė įrašą apie tai, ir aš—aš tai girdėjau. Ar jums patinka ta pietiečių šnekta? Sakė: “Čia, Šiaurės Karolinėje... .”, —kalbėjo jis. [Brolis Branhamas imituoja pietietišką brolio tarimą—Red.] O, man—man tai patinka, tie mieli pietinių valstijų žmonės. Ir jis... .Viešpats jį palaimino. Pasakė: “Aš žinau,

jūs sakote, kad neskelbiate jokio mokymo, Broli Branhamai, tiktai savai bendruomenei”,—pasakė,—“mes esame dalis jūsų bendruomenės”. Labai miela iš jo pusės taip pasakyti.

Dabar, ten yra nuotrauka. . . Manau, kad ji turbūt kabo ši rytą sklebimų lentoje. Jei ne, tuomet Billis pakabins ją ten. Daugelį kartų jau buvo pasakota, jog, kai pirmą kartą pasakiau, jie sakė: “Tu tiesiog įsivaizdavai, Broli Branhamai, kad matai tą Šviesą, tą Šviesą”.

Tikriausiai sunkoka. . . Gal yra senbuvų, prisimenančių, dar prieš nufotografuojant Tai. Ar yra prisimenančių, kaip aš tai pasakojau dar prieš daugelį metų? Pažvelkite! Keturios ar penkios rankos: štai Sesuo Spencer, Brolis ir Sesuo Slaughteriai, ir—ir čia Brolis, ir štai ten Brolis. Tik penki ar šeši senbuviai beliko.

Nagi po kiek laiko mechaninei kameros akiai pavyko padaryti tą nuotrauką. Ji pateko į Vašingtoną, Kolumbijos ap., buvo ištirta ekspertų ir gražinta, ir jokios dvigubos ekspozicijos, nieko panašaus. Pasakė: “Šviesa paveikė objektyvą”. Tai George J. Lacy. Jūs matėte užrašytą jo vardą. Suprantate?

Na daugelį kartų girdėjote, kaip pažvelgiu ir sakau: “Štai virš to žmogaus tamsus šešėlis. Jis uždengtas mirties šešėliu”. Kiek girdėjusiųjų mane kartojant tai daugelį kartų (suprantate?), daugelį kartų? Na taip įvyko, kad fotoaparatas tai užfiksavo. Ir štai mes tai turime.

Surinkime Karolinoje ta dama priėjo prie sesers ir papasakojo jai, kur vyko toks nuostabus surinkimas Southern Pinese. . . Ir tenai, ta dama mirtinai sirgo abiejų krūtų vėžiu. Ir gydytojai ją buvo palikę mirti. O ta dama pasilenkė ir nufotografavo ją kaip tik tada, kai aš sakiau jai, kas ji tokia ir iš kur atvyko; ir aš pasakiau: “Virš jūsų juodas šešėlis. Jūs uždengta mirties šešėlio”. Ir ta dama tiesiog spragtelėjo fotoaparatu, ir tai yra čia. . . Mechaninė fotoaparato akis užfiksavo mirties šešėlį.

Ar kas yra matęs *Dešimt įsakymų*, ar kas matė mirties angelą, kaip jis užtemdė tamsiu, niūriu šešėliu? Tai yra šioje nuotraukoje. Ir manau, jog dabar ji skelbimų lentoje. Jeigu ne, tai, jei mane girdi Billis, na, jis pakabins ją skelbimų lentoje. Ir joje strėlė nurodo tą moteriškę. Ir moteriškė. . . Nebeliko to šešėlio ant moters. . . buvo įstabiai išgydyta. Bet tamsūs dūmai tarsi gobtuvas apsupę ir gaubia tą damą, šitaip kabo ant to vėžio, išeinantys iš ten. Žinoma, tai šešėlis, kur mirtis eina į ją iš to vėžio.

Taigi nesvarbu, kiek besistengtumei kalbėti žmonėms tiesą, vis vien kažkas įtarinės tai esant ne tiesą. Ir jei tu visuomet kalbi tiesą, tuomet žinai, jog tu esi—tu esi teisingas.

Turiu draugą, kuris ūkininkauja vakaruose. Ir—ir gamtos apsauga sumokėjo apie keturis tūkstančius dolerių už

motorines roges, kad galėtų suskaičiuoti briedžių bandą, likusią Troublesome slėnyje. P. Jeffereys, dabar esantis čia bažnyčioje, aš atvedžiau jį pas Kristų—buvo visiškai netikintis. Ir jūs girdėjote mano pasakojimą apie tai, kaip mudu jodinėjome. Ir jis niekuo netikėjo. . . Niekuo, išskyrus Darvino teoriją, ir kad tas Kūdikis, nekaltai prasidėjęs, buvo nesąmonė. Mes apsistojome vakare ir jis priėmė Kristų.

O paskui tas žmogus pasakė jam; jis pasakė: “Na, aš. . . jums nereikia pirkti to automobilio—tų motorinių rogių”. Pasakė: “Aš jums tiksliai pasakysiu, kiek tenai briedžių”. Tėšė: “Devyniolika”. Pasakė: “Buvo dvidešimt—buvo dvidešimt vienas ir aš du iš jų užmušiau”. O jis kalbėjosi su gamtos apsaugos inspektoriumi. Tu negali užmušti daugiau negu vieną. O jis pasakė: “Buvo dvidešimt vienas, aš užmušiau du. Lieka devyniolika”.

O jis tarė: “Taip, Jeffai, aš žinau, kad tu užmušei du iš jų”.

Jis pritarė: “Aš tai padariau!”

Na jie sėdo ant motorinių rogių ir nuvažiavo tenai, ten buvo devyniolika briedžių. Jis tarė: “Billi, sakyk žmogui tiesą; o jis netikės”. Taigi štai kaip būna. Gali sakyti žmonėms tiesą, o jie vis tiek. . . Buvo tiek nesupratimo ir—ir melo, jog jie nebetiki, kad sakai tiesą, nors sakai jiems tikrą tiesą. Jūs suprantate?

Bet mes esame tokie dėkingi, kad turime dangiškąjį Tėvą, kuris patvirtina Tiesą. Tai yra Tiesa. Tuomet, jei tai bus paskutinė mano diena žemėje. . . Netgi mokslinis tyrimas ir tikrinimas įrodė, jog aš kalbėjau tiesą apie tuos dalykus. Teisingai; tai tiesa. Taigi tai, ko gero, bus skelbimų lentoje. Billi, ar esi čia? Ar turi tą nuotrauką? Jei turi, atnešk ją čia, o paskui galėsi pakabinti ją tenai, ir jie galės ją pamatyti. Na aš nežinau. Ten bus apšviesta ta—ta lenta.

O čia yra nuotrauka—čia yra nuotrauka, štai čia. [Brolis Branhamas rodo nuotrauką—Red.] Manau, kad neižiūrėte, bet štai čia matosi tas gaubiantis mirties šešėlis virš tos moters galvos. O čia, kitoje pusėje, yra aprašas, kai ta dama nufotografavo ir, kad pamatytumėte, ar tai tikrai matosi; štai čia tai yra. Tai gaubiantis mirties šešėlis. Matosi štai čia toje. Manau, kad esate matę. Broli Nevilli?

Taigi Billis, galimas dalykas, pakabins ją skelbimų lentoje, jei norėsite. Billis ateis, paims ją čia į priekį ir pakabins lentoje, taigi kiekvienas išėdamas galės ją pamatyti. Jis ar Dokas, kuris nors. Na, aš maniau, jog jums matysis pakankamai aiškiai, bet ši nuotrauka pernelyg tamsi. Vis dėlto jis pakabins ją tenai ir jūs galėsite pasižiūrėti išėdami.

Taigi prisiminkite visus pranešimus.

O dabar, šį rytą, galvojau, kad galbūt pakalbėsime šiek tiek apie tai, kas padrašintų bažnyčia, kas suteiktų jums daugiau. . .

Ką sakai? [Dokas, Brolio Branhamo brolis kalbasi su juo dėl apšvietimo—Red.] Taip, Dokai, jei nori. Būtų gerai. Noriu pasinaudoti šituo. Aš turėjau. . . Kai kurie to neturėjo praeitą savaitę, todėl mes pamanėme, kad galbūt šiandien bus šiek tiek. . . geriau. Norėjau apie tai pakalbėti, nes tai susiję su sesers sapnu.

Įdomu, ar Sesuo Shepherd yra širyt bažnyčioje. Kažkurį vakarą buvau ją susitikęs. Pirmiausia pamačiau moterį. Iš tiesų aš nežinojau, kas ji tokia. Yra ji? Manau, kad ne. Taip. Ar jūs nieko prieš, ar nebus nepatogu, jei aš paminėsiu tą sapną? Sese Shepherd, ar jūs nieko prieš? Gerai, viskas gerai. Ir prieš pradėdamas, nulenki galvas vėl.

Brangus dangiškasis Tėve, Tave mes šloviname už visą Tavo gerumą ir gailėstingumą. O dabar nuramink mus, Viešpatie, kad galėtume studijuoti Gyvojo Dievo Žodį, kai Jis ateina mums regėjimu ir patvirtinamas Šventąja Dvasia, remiasi Biblija. Todėl mes prašome, kad Tu suteiktumei mums supratimą, kad mes žinotume, ką daryti šiomis paskutinėmis dienomis, kai matome, kaip piktosios jėgos kaupiasi aplink mus. Mūšis, galutinis mūšis tuoj tuoj prasidės. Padėk mums, Viešpatie. Kaip tikri kariai, stiprūs, pakelkime Dievo Žodžio skydą kovoje, Kalaviją, ir pirmyn. Jėzaus Vardu. Amen.

Dabar įsivaizduojame judėjimą pirmyn, mūšį, kaip išsirikiaavę kautynėms, pasirengę veikti, tikras mūšis, kautynės tikėjimu. . .

Sesuo Shepherd, štai, Brolis Shepherdas, mieli mūsų draugai, ateinantys į šią maldyklą. . . Ir jie yra brangūs Dievo vaikai. Ir—ir Sesuo Shepherd. . . Kai rūšiačiau savo pašta (kai kuriems gali ir Billis išsiųsti, tiesiog kas nors prašo: “Atsiųskite man tiek maldos skepetėlių”). Ir aš meldžiuosi už jas; jis tik išsiunčia. Bet kai yra asmeninis laiškas, aš turiu pats į jį atsakyti. Jūs suprantate?). . . Taigi aš pasiėmiau man asmeniškai skirtą pašta. Parsinešiau jį namo ir skaičiau; buvo parašyta: “Nuo Sesers Shepherd”. Tai buvo sapnas, kurį ji buvo susapnavusi prieš keletą mėnesių. Ir ji niekaip negalėjo jo tiksliai suprasti, kol prieš du ar tris sekmadienius aš mokiau apie tuos—tuos *Septynis Bažnyčios Laikotarpius*, ir—ir septynis vaisius, II Petro, kaip juos reikia (II Petro 1), pridėti prie savo tikėjimo. Suprantate?

Pirma: pagrindas yra tikėjimas. Antra: prie savo tikėjimo pridėk dorybės jėgą; prie savo dorybės jėgos—pažinimą; prie pažinimo—susivaldymą; prie susivaldymo—kantrybę; prie kantrybės—dievotumą; o prie dievotumo—brolišką meilę—brolybę; o paskui meilė, užbaigiamasis akmuo—šie septyni dalykai. Septyni bažnyčios laikotarpiai (suprantate?), ir septynios bažnyčios laikotarpių žvaigždės, ir visa tai Šventosios Dvasios sujunginama į viena.

Dabar, štai ko reikia, kad taptumei Kristaus tarnu. Kristus stato Savo Bažnyčią septyniuose bažnyčios laikotarpiuose, Savo Nuotaką, Asmenybę, Moterį, Bažnyčią. Septyni bažnyčios laikotarpiai kuria ir dirbina Nuotaką: kai ką iš *to* laikotarpio, kai ką iš *ano* laikotarpio, o kai ką iš *to* laikotarpio, ir visus kartu, ir formuoja Tai kaip piramidę.

Kaip Enochas, kuris statė piramides, kaip mes manome . . . Ir ant viršaus niekuomet nebuvo uždėtas užbaigiamasis akmuo, nes buvo atstumtas kertinis akmuo.

Ir mes priimame tai dabar ne kaip mokymą, bet kad suprastume, tiesiog bažnyčiai čia, kad šie . . .

Dievas daro tobulu Save trijuose. Jis tobulas Tėve, Sūnuje, Šventojoje Dvasioje, vieno Dievo trys funkcijos. Jis tobulas išteisinime, pašventinime, Šventosios Dvasios krikšte; ateina tobuli malonės darbai. Jis padaro tobulą Save trijuose atėjimuose: pirmą kartą—atpirkti Savo Nuotaką, antrą kartą—pasiimti Savo Nuotaką, trečią kartą—Tūkstantmetyje su Savo Nuotaka. Ir viskas yra tobula *trijuose*. O *septyni* yra Dievo garbinimo skaičius; Dievas pagarbintas *septyniuose*, išbaigtai. Taigi ištobulinta ir išbaigta.

Ir keistas dalykas (ne kaip prielaida, o kad parodyčiau), paskutinis mano elnias ant vieno šono turėjo penkias dėmes ir tris ant kito, suprantate? Malonė ir tobulumas.

Dabar atkreipkite dėmesį į tai, kad Kristus . . . Dievas parašė tris Biblijas. Pirmoji Biblija buvo danguje, vadinama zodiaku. Na, jei jūs neskaitėte Jobo Knygos, tiesiog pamirškite tai, nes—nes Jobas joje paaiškina tai: kaip jis pažvelgė į viršų ir pavadino tai, kas danguje.

Ir atkreipkite dėmesį, kuo prasideda zodiakas? Pirmiausia zodiake yra mergelė. Paskutinis yra Liūtas: pirmas Kristaus atėjimas per mergelę; antras atėjimas, Liūtas, Liūtas iš Judo giminės.

Tuomet Enochas užbaigė tais laikais, tai yra, tuo metu, piramidę. Ir tai . . . Žinoma, mes neturime laiko gilintis į tai ir parodyti, kaip ta piramidė iškilo virš rūmų ir taip toliau. Dabar kalba tiesiai laikų pabaigai. Pagal išmatavimus jie yra karaliaus rūmuose. Tačiau kertinis akmuo niekada nebuvo uždėtas ant piramidės. O architektūra ar—ar sudėjimas toks tobulas, kad net plonyčiai skustuvo ašmenys . . . Ir jie net nežino, kaip jie ją pastatė, nesupranta—net skustuvo ašmenys nelenda į sujungimą, kur turėtų būti skiedinys, o skiedinio iš viso nėra. Taip tobulai sudėti.

Taip bus, kai Kristus ir Bažnyčia taps viena. Jokio skiedinio tarpuose; nieko nėra tarpuose, tik Dievas ir žmogus—Dievas, Kristus, ir žmogus.

Na, o kertinio akmens jie nė nerado. Jūs žinote, kad Skono akmuo yra Anglijoje, jie skiria karalius—ar karūnuoja juos ir taip toliau? Bet kertinis akmuo . . .

Atkreipkite dėmesį į Amerikos dolerio banknotą; jūs pamatysite ją ant Amerikos dolerio banknoto. Vienoje pusėje, kairėje pusėje, yra Amerikos Antspaudas, erelis su strėlėmis rankoje. Kitoje pusėje . . . Tai vadinama Jungtinių Valstijų Antspaudu. Bet kitoje pusėje yra piramidė, o virš jos—didelė akis. O po ją parašyta: “Didysis Antspaudas”. Kodėl tai Didysis Antspaudas šios nacijos, netgi Antspaudas aukščiau mūsų nacijos? Matote, nesvarbu, ką padarėte, Dievas priverčia kalbėti tą patį. Suprantate? Jis priverčia nusidėjėlių kalbėti apie tai; Jis priverčia nacijas kalbėti apie tai; viskas turi kalbėti apie Jį, ar jūs—jūs norite tuo tikėti, ar ne. Tai yra kaip tik čia.

Dabar žiūrėkite, štai ta akis—Dievo akis. Ir dėl to, kad ta viršūnė nenusileido, Pagrindinis Antspaudas, nes Jis buvo atstumtas, tai buvo Dievo Sūnus, pastato Kertinis Akmuo, Pagrindinis piramidės Antspaudas, ir visa tai.

Na, na aš . . . Aš nenorėčiau . . . Kartais jie įrašo tuos dalykus ir jie pasklinda tarp brolių bažnyčiose—kitose bažnyčiose. Ir kai tai įvysta, broliai kartais susidaro klaidingą įspūdį, kad aš kažką kalbu apie brolius. Bet aš nekalbu. Aš . . . Jei jūs išiklausytumėte ir suprastumėte (suprantate?), jog aš nekalbu prieš kokį nors brolių, nes nebroliška kalbėti apie—prieš vienas kitą. Mes turime užtarti vienas kitą, o ne kalbėti prieš vienas kitą. Bet kai aš kartais kalbu apie tam tikrą organizaciją kaip presbiterionai, metodistai ir taip toliau, jie sako: “Matote, jis prieš”. Aš nesu prieš tuos brolius ar seseris. Aš kalbu prieš sistemą, kuri perskiria brolybę. Dievo vaikai yra viena šeima, o ne—o ne skirtingos grupės.

O kai kurie iš jų kalba: “Neturiu jokių reikalų su jais, nes jie presbiterionai, o aš esu metodistas”. Matote? Taigi tai nėra . . . Matote, tai organizacijos sistema, kuri žlugdo brolybę. Matote? Taigi tai . . .

Kaip aš sakiau, kad tu plauki upe senoje, aptriušusioje valtyje ir ketini perplaukti krioklį, o aš žinau, kad tai nepavyks, na tuomet aš nešauksiu, nepriekaištausiu tau; aš stengsiuosi ištraukti tave iš tos valtys, suprantate; nes ta valtis suskils į šipulius ir—ir—ir tu atsidursi vienas vandenyje. Taigi—taigi tai ne—tai ne brolis valtyje, o aš šaukiu broliui, kad jis suprastų, kas įvyks.

Na visos šios sistemos, kurias sukūrė žmogus kaip savo pasiekimą, žlugs. Štai ir viskas. Jie turi prieiti . . . Mes turime prieiti vieningumą, brolybę. Tai buvo . . . Mano gyvenimo tikslas—stengtis vienyti, ne skaldyti organizaciją, bet leisti jiems mesti savo idėjas ir būti broliais kiekvienam gimusiam iš naujo Krikščioniui. Štai—štai kur mintis; štai koks mano požiūris.

Na, o dabar, jei broliai atkreips dėmesį, aš... Dauguma mūsų brolių, netgi esantys Visos Evangelijos gretose, jie netiki, kad baptistai, metodistai ir liuteronai, ir kiti turi galimybę. Bet aš... Na jie gali būti teisūs, bet aš nesutinku su tuo. Aš manau, kad tas laikotarpis, liuteronų laikotarpis, ir šis laikotarpis, kuris vadinosi, mano manymu, Sardų laikotarpiu, ir paskui Filadelfijos laikotarpis metodistams, o paskui sekmininkų, Laodikėjos laikotarpis... Aš tikiu, kad šie yra laikotarpiai ir Dievas kiekvienam iš šių laikotarpių pasiėmė išrinktuosius žmones. Ir tame, kaip—Žydams 11 sakoma, kad jie be mūsų netaps tobuli. Suprantate? Bet dabar, Bažnyčia išėjo iš to, visą laiką eina kaip mažuma iki pat sekmininkų laikotarpio.

Na priežastis, dėl ko aš tai kalbu, yra ta, jog jūs suprastumėte, ką susapnavo ta sesuo. O jos sapnas, be abejo, sugretinamas su tuo—tuo, ką aš mokiau.

Dabar atkreipkite dėmesį čia, visa tai, kas I Petro 6-oje ir 7-oje eilutėse sakoma jums, pagrįsta jūsų tikėjimu, tai pirmiausia. Na tik pamanykite, žmonės tvirtina turį šias dorybes netgi negimę iš naujo. Ir, manau, kad padariau šiurkštą pastabą ir pasakiau, jog tai panašu į juodąjį strazdą, mėginantį prisidėti povo plunksnų ir virsti povu; jis to negali. Iš jo natūraliai turi išaugti tos plunksnos. Jo vidus turi išauginti tas plunksnas.

Ir visuomet—ir aš visuomet būnu kaltinamas šiurkštumu mūsų seserims dėl trumpai kirptų plaukų, dėl manikiūro visame veide, ir kitokio šlamšto. Aš visuomet būnu kaltinamas šiurkštumu mūsų seserims. Nėra taip—aš nieko neturiu prieš. Aš nesakau, kad moteris nėra gera moteris, kad ji kokia—pasileidėlė ar panašiai. Ne toks mano požiūris. Jis yra toks: jei ji turi tiek daug dirbtinumo išorėje, tai rodo, jog ir jos viduje daugybė dirbtinumo, suprantate, kur turi būti pripildyta Kristaus. Nes išorė visuomet išreiškia tai, kas yra viduje. “Pagal jų vaisius atpažinsite juos”. Jūs suprantate? Ir ten, kur turi būti Kristus ir rūpintis... Dievu, ir rūpintis kitais dalykais, vietoj to—tiek daug dirbtinio išorinio blizgesio, ir—ir, jūs žinote, žali akių vokai, nežmoniška išvaizda ir visas kitas šlamštas... Aš tiesiog ne už tai; ir netikiu, kad Biblijoje yra kitaip. Taigi man—man patinka, kai mes tokie, kokie esame.

Na, jei ji neturi pirštų nagų ir nori juos užsidėti, jei ji neturi dantų ir jai jų reikia, neturi rankos ir tau jos reikia, neturi plaukų, o tau jų reikia, jei tu neturi šitų dalykų, tuomet kitas reikalas. Bet jei tu išsitrauki išties gerus dantis, nes jie nėra tokie balti, kaip turėtų būti, tuomet tu elgiesi neteisingai. Jei tavo plaukai rudi, o tu nori juodų, tu eini ten ir persidažai juodai paprasčiausiai dėl to... Tu elgiesi neteisingai. Taip, aš taip manau. Bet svarbiausia... Nėra Rašto vietos dėl to, tik dėl plaukų kirpimo, daugybė Rašto vietų apie tai. Tuomet mes norime tvirtai užtikrinti, jog tai teisinga.

Taigi, taigi mūsų sesers sapnas, ji sapnavo, kad ji... Na pirmiausia, ji buvo sunerimusi: “Koks tikslas tęsti ir stengtis kovoti visą gyvenimą, jei Dievas reikalauja, jog mes priimtume Šventąją Dvasią, o mes Jos neturime?”

Na aš nemanau... Jie, galimas dalykas, įrašinėja, bet jei ne... jei įrašinėja, tai skiriama tiktai bažnyčiai. Suprantate? Na, jei koks brolis užsikabins už šito ir jūs girdėsite mano balsą, broli, apie tai, atmink, aš mokau tik savo bažnyčią. Visuomet, prieš tai, kai jūsų bendruomenė... Perklauskite juostas ir jei nenorite, kad jūsų bendruomenė jas išgirstų, neleiskite jiems klausytis. Bet aš—aš tiesiog stengiuosi kalbėti šiai grupei, kurią aš, kurią Brolis Nevillis ir aš Šventąja Dvasia stengiamės vesti ir mokyti juos.

Na su kai kuriais dalykais jūs gal ne visai sutiksite. Jei taip atsitiks, tuomet, kaip visuomet sakydavau apie kepto viščiuko valgymą: kai randi kaulą, tai neišmeti viso viščiuko, tiesiog išmeti kaulą. Visada taip darykite. Valgydami vyšnių pyragą ir užtikę kauliuką, nemetate viso pyrago, išmetate tik kauliuką. Taip darykite ir klausydami šito.

Na aš—aš manau, kad—kad šiandien tiek daug painiavos dėl Šventosios Dvasios dėl to, kad apie Ją neteisingai mokoma. Aš manau, kad apie krikštą yra mokoma ir tiesiog sakoma: “krikštas”, bet paskui... Kaip sakote: “automobilis”. Na šioje bažnyčioje yra keli mechanikai, o aš nieko nesuprantu tame, todėl, jei padarysiu klaidą, broliai, aš... Atminkite, aš nesu mechanikas.

Turi būti žiedai, žvakės, skirstytuvai, vožtuvai ir visa kita, kas yra automobilyje. Ir kai kalbame apie Šventosios Dvasios Krikštą, ten taipogi yra daugelis dalykų. Suprantate? Ten daug ko yra. Ir, mano manymu, Dievas čia įrodo tai Šventąja Dvasia. Suprantate?

Na kaip Petras sakė: “Pirmiausia—tikėjimas”. Dabar atidžiai stebėkite. Mes trumpai pasimokysime. Pirmiausia, taigi, tavo tikėjimas. O paskui pridėk prie savo tikėjimo dorybės jėgą; prie savo dorybės jėgos—pažinimą; prie savo pažinimo—susivaldymą; prie savo susivaldymo—kantrybę; prie savo kantrybės—dievotumą; prie savo dievotumo—brolišką meilę, brolybę, o paskui—meilę. Ir kiekvienas žino, kad meilė yra Dievas. Dievas yra meilė. Suprantate?

Na tai—paskui iš šito, ir paskui pernešant tai į Septynis Bažnyčios Laikotarpius, Dievas septyniuose bažnyčios laikotarpiuose kuria Kristaus Nuotaką. Per Filadelfiją, Tiatyrus ir Pergamą, ir Smirną, ir Efezą, bažnyčios laikotarpis, kai Jėzus sakė: “Jei—jei Jaunikis ateis pirmąją sargybą ar septintąją sargybą, visos šios mergelės atsibus”. Jos—jos atsibudo—Efezo, Smirnos, Pergamo, Tiatyrų, Sardų, Filadelfijos ir Laodikėjos mergelės. Ar pastebėjote tai? Tai buvo septintasis laikotarpis,

kai Jis atėjo ir pabudino tas miegančias mergeles. Tai atveda visas jas į čia, suprantate? Nes šitame, bėgant metams ir laikotarpiams, Jis kūrė Nuotaką, gimusią Nuotaką, gimusią žemėje Nuotaką Kristui. Ir tuo pačiu būdu, kuriuo Jis sukūrė šią Nuotaką, Jis kuria ir atskirus individus.

Taigi aš darau šias prielaidas, kad jūs suprustumėte, kai pasakosiu sesers sapną.

Na šie dalykai besalygiškai privalo būti Krikščionyse prieš Šventajai Dvasiai juos užantspauduojant, prieš tam nusileidžiant ant viršūnės ir sudarant užbaigtą visumą.

Na, dabar mūsų sesers sapnas. Ji buvo susirūpinusi ar turi Šventąją Dvasią, ar ne. Kai ji prigulė ant sofos, kur jos vyras skaitė laikraštį (ji turėjo mažylius kaip ir aš, o jie visuomet kelia triukšmą), taigi, ji užsnūdo maždaug dešimčiai ar penkiolikai minučių; ir susapnavo. Ir ji beveik metus niekaip negalėjo jo suprasti ar suvesti į visumą, kol nebuvo išdėstyta ši žinia. Paskui, man dėstant, ji tai prisiminė.

Ji sapnavo, kad meldžiasi. Prieš susapnuodama, ji vaikščiojo pirmajame aukšte, gražė rankas ir mąstė: “Viešpatie, ar aš turiu Šventąją Dvasią? Ar gali man įrodyti? Kai kas sako, jog dėl to, kad—kad aš šaukiau, kiti sako, jog dėl to, kad aš kalbėjau kalbomis”. Mes tikime visu tuo. “Bet ar iš tiesų aš Ją gavau?”

Aš tikiu visais šitais dalykais, šiomis dorybėmis: kalbėjimu kalbomis ir šaukimu, ir visokiais pasireiškimais. Aš tikiu kiekviena dalele. Bet jei ten nėra *šito*, jie kažkur klysta. Suprantate? Dabar suprantate? Jūs... Suprantate, jūs turite lukštą.

Atkreipkite dėmesį, ji buvo tuo susirūpinusi, ji tiesiog prigulė ant sofos, kur jos vyras skaitė, ir užmigo. Ji susapnavo, kad yra ant kalno. O tame kalne... Geriausia... Aš neturiu užrašų čia, bet prisimenu tai buvus šitaip: ji sapnavo, jog mato tokią akmeninę dėžę kaip karkasą, esantį ant kalno viršūnės. Jos vyras buvo už jos. Ir ji išvydo didelį žmogų, vilkintį darbo drabužiais, pasiraičiusį rankoves ir semiantį tokį tyrą vandenį, kokį ji tik yra mačiusi ir pilantį į tą dėžę, į tą akmeninę dėžę, esančią ant kalno viršūnės. O akmeninė dėžė nelaikė vandens; jis tekėjo iš jos ir virė nešdamas visas šiukšles ir pagalius, ir visa kita, virdamas liejosi kalnu. Liejosi per jos kojas ir ji stovėjo tame; tik tai prie jos nelipo. Ir—ir paskui ji paklausė, kodėl dėžė nelaiko, o žmogus tarė: “Tai ne vanduo. Tai Šventoji Dvasia”,—ir pridūrė,—“niekas Jos nesulaikys”.

Ir pasakė: “Paskui jis nuėjo ir pasiėmė kitą didelį kibirą—jis buvo pilnas medaus—ir išpylė tą medų į ten, ir tarė: ‘Na, dabar sulaikys.’” Ji pamanė, kad dėžė—akmeninė dėžė susprogs ir medus išsilies, bet to neįvyko. Galiausiai sulipo ir nebeišbėgo.

Ji apsisuko ir lipo kalnu žemyn. Lipdama žemyn, ji sustojo kalno papėdėje ir atsigręžė. Ji išvydo penkias sroves to tyro,

krištolinio vandens, nesuteršto tais dalykais, pro kuriuos tekėjo, toks tyras ir skaidrus srauniai tekėjo. Paskui sulėtėjo; paskui beveik išnyko. Jai buvo įdomu, ar jos pasieks kalno papėdę—tos penkios srovės—ir prabudo. Manau, kad tai arti tiesos ar ne, Sese Shepherd?

Na, kai tik paėmiau tą laišką ir atplėšiau jį, dar neskaitęs regėjau tą sapną. Taigi štai taip aiškinami sapnai. Daugelis jūsų ateinate pas mane dėl sapnų ir—ir pasakojate man tuos sapnus. Aš sakau: “Palaukite minutėlę. Jūs nepapasakojote jo viso” (suprantate?); vėl atgal ir užbaigti. Jei tu negali papasakoti, ką sapnavai, kaip žinoti ar aiškinimas teisingas, ar ne? Suprantate? Tu turi turėti—tu turi pamatyti sapną. Regėjimas turi parodyti sapną. Ir kai tu regi sapną, susapnuotą žmogaus, ir gali jam jį papasakoti prieš žmogui pirmam papasakoiant, tuomet tu žinai išaiškinimą. . . .

Na aš manau, tai taipogi yra Rašte. Kartą Danielius (argi tai ne tiesa?) pasakė. . . Taip, aš tikiu. . . Aš tiesiog atsitiktinai apie tai pagalvoju. Suprantate? Bet tu visuomet pamatysi sapną, taigi, jei aiškinimas teisingas. Žmogus pradeda pasakoti sapną, tu tik sustabdei jį ir sakai: “Palūkėkite minutėlę. Buvo *taip ir taip*, buvo *taip ir taip* ir dar *taip ir taip*”.

O paskui jūs sakote: “Visiškai teisingai”. Suprantate?

Neseniai toks žmogus mėgino man papasakoti sapną, kurį jis buvo susapnavęs. Jis tarė: “Na”,—pasakė jis. . .

Aš paklausiau: “Nagi, broli, kodėl nepapasakojai tos kitos dalies?”

Jis paklausė: “Kokios kitos dalies?”

Aš tariu: “Tu sapnavai, kad išmetei akmenį į orą, o aš iššoviau į jį ir gabalėlis įkrito man į akį”.

Jis tarė: “Tai tikra tiesa, Broli Branhamai”.

Tik vakar jie suprato tą paskutiniąją dalį. Štai kaip yra. Suprantate? Jūs suprantate? Kodėl jūs neleidžiate. . . Nesakote tiesos apie tai. Bet, jūs matote, visuomet išaiškėja—papasakoja jums jūsų sapną, ką jūs sapnavote. Tada jūs žinote, jog tai teisinga.

Dabar jos sapno aiškinimas. Ji buvo sunerimusi dėl Šventosios Dvasios. Na ji pamatė dėžę ant kalno viršūnės, ji buvo akmeninė, *akmeninė dėžė* yra “išpažinimo akmuo”. Taigi, kaip Jėzus sakė Rašte, Jis pasakė. . . Petras pasakė. . . Jėzus sakė: “Kuo žmonės mane, žmogaus Sūnų, laiko?”

Vieni sakė: “Tu esi Elijas ir Mozė, ir taip toliau”.

O Jis pasakė: “O kuo jūs Mane laikote?”

Jis tarė: “Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus”.

Taigi kai kurie žmonės sako. . . Na katalikų bažnyčia sako, Romos katalikų bažnyčia sako, kad Jis—uola, apie kurią Jėzus

pasakė: “Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo Bažnyčią ir pragaro vartai Jos nenugalės”. Jie sakė, kad ant Petro, Petras buvo ta uola, nes *Petras* reiškia “mažas akmuo”. “Ir ant šio *mažo akmens* Aš pastatysiu Savo Bažnyčią”. Ir ant Petro—apaštalo įpėdiniai—jie pastatė bažnyčią.

Tuo tarpu protestantų bažnyčia sako: “Tai neteisinga”, Jis ant Savęs Paties pastatė Bažnyčią.

Na nenorėčiau būti nemalonus, bet aš—mano manymu, abu klysta, nes Jis niekada Jos nestatė nei ant Petro, nei Jis Jos nestatė ant Savęs Paties; bet ant Petro apreiškimo, Kas Jis yra. Suprantate? “Kuo žmonės mane, žmogaus Sūnų . . .”

“Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus”.

“Palaimintas tu, Simonai, Jonos sūnau: ne kūnas ir kraujas tau tai apreiškė (kokia nors seminarija. Suprantate?); bet Mano Tėvas, kuris yra Danguje, tau tai apreiškė. Tu esi Petras, ant šios uolos (išpažinimo, ant šio apreiškimo) Aš pastatysiu Savo Bažnyčią”.

Ir tai buvo . . . Kiekviename bažnyčios laikotarpyje buvo ta išpažinimo uola iki pat šios Laodikejos išpažinimo uolos. Taigi, jūs negalite sukurti šventos bažnyčios. Nėra tokio dalyko kaip šventa bažnyčia ar šventa organizacija. Šventoji Dvasia gali būti pamokslaujama joje, bet ten jūs rasite ir gera, ir bloga, persimetėlius, abejingus ir visokius kitokius. Todėl organizacijoje nebus . . . Tu negali pasakyti: “Mes Tai turime; niekas kitas To neturi”. Ne, pone! Šventoji Dvasia išliejama individualiai. Tai individualu.

Taigi dėl to uola . . . Vėlesniųjų laikų sekmininkų bažnyčia, kuri gavo Šventąją Dvasią, pirmiausia jie . . . Visais laikotarpiais jie gaudavo Šventąją Dvasią, bet ne tokiu mastu kaip jie turi Ją dabar; nes tai yra atstatymas pradinio. Imkime žvakidę, Alfa ir Omega, kaip jie uždegė pirmąją žvakę: ji kilo vis aukščiau ir aukščiau, blėso ir blėso, o paskui vėl grįžta. Matote? Pirmas ir paskutinis, ir taip toliau.

Na, bet šiame bažnyčios laikotarpyje Žinia išliejama bažnyčioje. Tačiau pats bažnyčios kūnas, visuma . . . Kaip ši—ši maldykla, sakysime; ji ateina į bažnyčią. Ši maldykla nėra Šventosios Dvasios maldykla. Nėra tokio dalyko. Atskiri žmonės, ateinantys į šią bažnyčią, yra Šventosios Dvasios buveinės. Jie yra buveinės, kuriose yra Šventoji Dvasia, bet ne bažnyčia grupės kūne. Todėl Ji teka.

Tačiau ką tas žmogus, pilantis vandenį, pasiuntinys bažnyčiai, pilantis Žinią į bažnyčią . . . Ką darė vanduo? Jis virino visas tas šiukšles, kurios buvo jame. Taip veikia Šventoji Dvasia: išvirina jas.

Na na, o medus reiškia brolišką meilę, brolybę, kas yra šis laikotarpis. Aš ką tik jums pasakojau (suprantate?) apie brolybę, laikotarpis, kuriame dabar gyvename.

Na jūs galite sakyti: “Klausykite, aš—aš—aš tikrai nemėgstu Brolio Nevillio”,—ar,—“aš labai nemėgstu Brolio Joneso; aš nemėgstu *tokio ir tokio* Brolio” ir panašiai. Bet tegu tik kas jam atsitinka; broli, tavo širdis plyšta. Tai tave kone sunaikina. Matote? Mes galime įgyti brolybę ir atjautą vienas kitam. Suprantate? Bet kad įtvirtinti žmonių grupėje. . .

Kodėl tu rūpiniesi tuo broliu? Nes laužei duoną su juo prie altoriaus, kaip laužite šįvakar; tu bendrauji su juo; tu spaudi jam ranką; tu garbini drauge su juo. Jis yra tavo brolis. Ir jis, būdamas kūne, galėjo padaryti kažką, su kuo tu nesutinki, dėl to tu tiesiog jo šiek tiek. . . ko neturėtumei daryti, bet truputėlį privengti. Bet širdies gilumoje, jei kažkas nutinka tam broliui, tai vos nesunaikina tavęs ar tos sesers.

Aš esu—aš esu jau pagyvenęs žmogus. Kažkada buvau jaunas, o dabar esu senas. Visą tą laiką mačiau taip elgiantis. Girdėjau, kaip žmonės kalba: “Ką gi, aš daugiau nenoriu turėti nieko bendra su juo”. Tik kažkas atsitinka tam žmogui, tai vos jo nesunaikina; jis galvoja: “O, Dieve, aš leidau savo brangiam broliui išeiti nesusitaikęs (jūs matote?) vėl”. Suprantate? Matote, tai broliška meilė. Atrodo, kad tai nesulips, bet tai sulimpa. Medus, jis limpa.

Taigi ji eina iš ten, leidžiasi nuo kalvos į papėdę. . . Na tas šlovingas vanduo sruvo penkiais srautais. Nagi *penki* yra malonės skaičius: J-ė-z-u-s, T-i-k-ė-j-i-m-a-s, M-a-l-o-n-ė [anglų k. visi šie žodžiai penkių raidžių—vert.]. Matote? *Penki* yra malonės skaičius. Penkios srovės tekėjo iš *čia*, žemyn į *čia*. Ir kiekvienas šis laikotarpis turėjo tą išpažinties akmenį. Šventieji miega, laukia, laukia, laukia, laukia (suprantate?) iki šio laikotarpio, bet greitai Šventoji Dvasia, liedamasi iš Kristaus, ateis ir užantspauduos Bažnyčią, tuomet Bažnyčia bus paimta. Tai bus užbaigta Dievo visuma, Kristaus Nuotaka, visa ko galva. Jūs mane sekate?

Taigi ji norėjo sužinoti. . . Na savo sapne ji norėjo sužinoti ar ta srovelė, ar ta srovelė kada nors pasieks papėdę. Suprantate? Ji seko. Na ji pati. . . Dabar štai čia aš noriu, kad jūs suprastumėte. Ji pati norėjo sužinoti apie save pačią. Ar ji turi Šventąją Dvasią?

Na aš vengiau apie tai kalbėti prieš kelias dienas, galvodamas ar bažnyčia bus pakankamai dvasiška, kad tai suprastų (ir galbūt geriau dabar išjungti šią juostą, bet—nes aš nenoriu, kad tai pasklistų tarp brolių); bet jūs galite kalbėti kalbomis, galite šaukti, galite šokti, galite išvarinėti demonus, daryti viską, ką tik norite, ir vis dėlto neturėti Šventosios Dvasios.

Argi tie mokiniai negrįžo džiaugdamiesi ir šaukdami dėl to, kad jiems paklūsta demonai? O Jėzus. . . Tarp jų buvo ir Judas? Argi Jėzus nesakė, jog aną dieną, kai Jis ateis, kad: “Daugelis ateis pas Mane ir sakys: ‘Viešpatie, argi

neišvarinėjome demonų, argi nedarėme didelių darbų Tavo Vardu, o Aš jiems pasakysiu: ‘Šalin nuo Manęs, jūs piktdariai, Aš niekuomet jūsų nepažinojau.’ Šie dalykai nėra Šventosios Dvasios požymiai. Pagal jų vaisius atpažinsite juos.

Taigi jūs sakote: “Broli Branhamai, ar mes—ar mes turime kalbėti kalbomis?” Žinoma, tai Dievo dovanos. Tačiau šios Dievo dovanos, jei jose nėra šių dorybių, jos tampa suklopimo luitu netikinčiam. To Dievas nepriima. Pirmiausia turi būti tai. Ir kai tu turi tikėjimą, dorybės jėgą, pažinimą, susivaldymą, kantrybę, dievotumą ir brolišką meilę, tuomet nusileidžia Šventoji Dvasia ir užantspauduoja tave kaip vieneta, lygiai kaip Jis užantspauduoja bažnyčios laikotarpius kaip vieneta. Taip, kaip Jis sukuria Savąją Nuotaką, taip Jis sukuria individą: padaro iš tos pačios medžiagos, kaip Ieva buvo padaryta iš Adomo, iš šonkaulio jo šone. Štai šiuos dalykus jums reikia turėti pirmiausia. Tu negali jų padirbti; tu negali jų pamėgdžioti; jie turi būti Dievo atsiųsti ir Dievo duoti. Mėgdžiojimas tik sukelia sumaištį.

Kaip aš sakiau: įsivaizduokite suopį, prisikaišiojusį balandžio plunksnų į sparnus ir tvirtinantį: “Matote, aš balandis”. Jis ne balandis, jis suopis, grobuonis.

Ar įsivaizduojate juodąjį strazdą povo plunksnomis sparnuose ir sakantį: “Matote?” Tai tik kažkas, ką jis prisikaišiojo. Bet tai turi eiti iš vidaus, ir tai duoda Krikščionybę. Dievas, Šventosios Dvasios jėga . . .

Mūsų sesuo sušlapo kojas papėdėje. Visi mes pažįstame Seserį Shepherd kaip dosnią . . . Jos namai atviri. Ji su Broliu—nesvarbu ar tai valkata, ar elgeta, kas bebūtų, jie jį pamaitins, pagelbės jam kaip galės. O, Dievas priėmė tai, jos pagrindo dalį. Ir čia yra . . .

Dabar štai koks pamokymas. Štai kas blogai dėl—dėl . . . (Neturėčiau liesti šito.) Šitai yra neteisinga Branhamo Maldykloje. Jūs suprantate? Yra dvi skirtingos tikėjimo rūšys; yra dvi skirtingos dorybės jėgos rūšys, kaip kalbėjau neseniai; dvi skirtingos pažinimo rūšys; dvi skirtingos susivaldymo rūšys. Vieni mano, jog tai draudimas. Jie . . . Tai ne ta susivaldymo rūšis, apie kurią kalba Dievas. Tai tas jūsų bedieviškas, nesuvaldomas charakteris ir tokie dalykai, užsiplieskimas, nerimastingumas.

Kantrybė ir panašiai, tik pajuoka, tėra apsimetimas, dedasi tokiais,—tikėjimas iš prigimties, dorybės jėga iš prigimties. Susivaldymas iš prigimties. Ir visi šie dalykai yra prigimtiniai.

Ir didžiausia mūsų tikėjimo dalis yra protinis tikėjimas. Girdėdami Žodį mes . . . priveda mus prie protinio Dievo pripažinimo. Bet jei šitai ateina iš viršaus, o broli, jei tik tai prasiskverbia į *šitai*, čia yra dieviškas, dvasinis tikėjimas. Tuomet ką tas tikėjimas daro? Tas tikėjimas pripažįsta tiktai Žodį. Nesvarbu, ką kiti kalba, jis pripažįsta tiktai Žodį, nes:

“Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas”. (Ir Žodis vis dar Dievas.) “Ir Žodis tapo kūnu, ir gyveno tarp mūsų”. Ir kai Pats Žodis įsilieja į mūsų tikėjimą, mūsų protinis tikėjimas tampa dvasiniu apreiškimu... “Ir ant šio pagrindo Aš pastatysiu Savo Bažnyčią”, matote, ne ant protinio suvokimo apie prisijungimą prie bažnyčios, protinį to suvokimą, bet ant apreiškimo. Kai tos malonės srovės liejasi į tą tavo protinį tikėjimą, tuomet ant šito, dvasinio apreiškimo, “Aš pastatysiu Savo Bažnyčią ir pragaro vartai Jos nenugalės”. Suprantate? Tai rodo, jog jie bus prieš Ją, bet niekada nenugalės. O, kaip nuostabu.

Taigi, matote, tikėjimas, tos penkios srovės... Čia turėjau gabalėlį kredo, bet manau, kad jis jos neėmė. Bet, jūs matote, štai čia teka tos penkios srovės, sujungia tai drauge. Tai Šventoji Dvasia sukūrė Efezo bažnyčią. Tai Šventoji Dvasia davė pradžią Smirnos bažnyčiai. Tai Šventoji Dvasia įkūrė Pergamo ir Tiatyrų bažnyčias tamsiaisiais amžiais. Tai Šventoji Dvasia sukūrė tą Nuotaką, Išrinktąją, ištrauktą iš visų organizacinių sistemų visais tais amžiais. Ir štai išrinkta, iš anksto paskirta Jėzaus Kristaus Nuotaka, kurią Šventoji Dvasia iškvietė, Išrinktoji. Ir tai buvo Šventoji Dvasia šiame laikotarpyje, tame laikotarpyje, tame laikotarpyje, tame, tame, tame, toliau iki pat viršaus; Šventoji Dvasia.

Ir tuomet, kaip individuose šios dorybės ir tie dalykai yra pažinimas ir susivaldymas,—yra pridėti prie mūsų tikėjimo, paskui, kai nusileidžia Užbaigiantis akmuo, Šventoji Dvasia tai susieja drauge. Tai Šventosios Dvasios Krikštas. Štai kodėl šiandien tokia stoka.

Leiskite žvilgtelėti čia. Turiu čia kai ką užsirašęs. Pasižiūrėkime. Štai turiu čia piešinį dėl—apie jos sapną. Matote? Jums nesimato iš ten.

Taigi nuo Šventosios Dvasios kas ateina? Paskui Jis suteiks tau atgamtinį tikėjimą, dvasinį tikėjimą, štai ši apačioje. Tuomet tas dvasinis tikėjimas pripažįsta tiktai Žodį. Nesvarbu, ką kiti sako, jokios—jokios iš to naudos. Tai pažiūrėk tiktai Žodį. Jei kas sako: “Stebuklų dienos praėjo”, tas tikėjimas pažiūrėk tiktai Žodį.

Kas nors sako: “Nėra tokio dalyko kaip Šventosios Dvasios krikštas”. Tas tikėjimas pažiūrėk tiktai Žodį. Tai išties dvasinis tikėjimas. Jūs suprantate? Štai taip. Suprantate? Jis pažiūrėk tiktai Žodį.

Taigi tai buvo pirmuoju numeriu. Pirmuoju numeriu pas tave ateina tavo protinis tikėjimas, ateina Šventoji Dvasia, įeina į tavo protinį tikėjimą ir padaro jį dvasiniu tikėjimu. Tada dvasinis tikėjimas pripažįsta tiktai Žodį.

Na, o paskui antras... trečias numeris. Tuomet tu turėsi dvasinį... tu būsi—turėsi Šventąją Dvasią, ir užantspauduos

tuos dalykus tavyje, Šventoji Dvasia tai uždengia. Nuo tavo tikėjimo iki viršaus Šventoji Dvasia užantspauduoja tave Kristumi; tuomet tu tampi viena. Amen! (Patraukite šitą man iš kelio. Sunku nešti.) Tu tampi viena. Matote, tu ir Kristus gyvenate drauge. “Tą dieną tu suprasi, kad Aš esu Tėve, Tėvas Manyje, Aš jumyse, jūs Manyje”. Suprantate? Tuomet tai—Viešpaties Dievo užantspauduotas vienetas. Na, o paskui jie yra patvirtinti ir patalpinti. Kai ateina tas laikas, jie tampa patvirtinti Dievo sūnūs ir dukters.

Ar prisimenate Mato Knygoje 17-tame skyriuje nuo 1-os iki 5-tos eilutės apie Jėzų Atsimainymo kalne? Jūs girdėjote mane. . . *Klausykite Jo*, ši pamokslą aš sakiau čia maždaug prieš metus, jis tapo toks populiarus, *Klausykite Jo*. Sūnaus vieta, taipogi Efeziečiams 1:5: “Dievas iš anksto paskyrė mus išsūnyti”.

Matote, šeima. . . Kai joje gimsta sūnus, tuomet tai sūnus. Bet tas sūnus turėjo auklėtojus, kurie jį augino. Ir jei tas sūnus netapdavo tinkamu sūnumi, jis niekuomet netapdavo paveldėtoju. Bet jei jis būdavo tinkamas sūnus, sūnus, paklūstantis savajam tėvui, tuomet tas sūnus būdavo išsūnijamas ar nustatoma tam tikra jo vieta. Jis tampa paveldėtoju to, ką turi tėvas.

Ir tai darė Dievas Atsimainymo kalne. Kai Jis paėmė Savo paties Sūnų, po to, kai Jis įrodė esąs tinkamas Sūnus (matote?), ir ištvėrė visus gundymus, Jis paėmė Jį į Atsimainymo kalną ir apgaubė Jį.

Jūs žinote, Senajame Testamente jie sūnų aprengdavo gražiais drabužiais ir išstatydavo žmonėms. Ir jie turėjo tos vietos užėmimo ceremoniją, ar kaip mes tai vadiname, išsūnijimu. Tenai, Galatams, manau, kad šventas Paulius nurodo tai kaip išsūnijimą.

Na patalpindami sūnų. . . Tarnautojai ir dvasiški Biblijos skaitytojai supras to sūnaus vietos užėmimą. Kitaip tariant, sūnus tampa sūnumi, kai gimsta.

Štai čia mūsų sekmininkai padarė klaidą. Šventąja Dvasia gimsta šeimoje, tai tiesa, tačiau mes turime būti tinkamais vaikais, prižiūrimi tinkamo auklėtojo. Suprantate?

Na, jei senovėje žmogus rūpinosi savo sūnumi ir norėjo, kad jis būtų tinkamas sūnus, jis samdydavo geriausią auklėtoją, kokį tik galėjo rasti, geriausią mokytoją; nes norėjo, kad sūnus užaugtų toks, kaip jo tėtis. Suprantate? Todėl jis samdydavo tinkamą auklėtoją.

Na, jei žemiškasis žmogus pamąstyty apie geriausią auklėtoją, kaip dėl Dievo, mūsų Tėvo? Taigi Jis niekuomet nesamdyty vyskupų, kardinolų ar kunigų; Jis turi Šventąją Dvasią kaip mūsų Auklėtoją. Ir Šventoji Dvasia yra mūsų Mokytojas. Ir Jis—Jis yra Bažnyčioje, ir Jis duoda žinią Tėvui.

Ir tada, kas, jei tėvas—auklėtojas prieis ir tars: “Gerai, Tėve...” Taigi Jam nereikia tokio pasipūtusio auklėtojo, kaip mes tai vadiname, jūs žinote, su plunksna kepurėje; sakančio: “O, jei aš Tėvui pasakysiu ką nors apie... Tas berniukas, šiaip ar taip, yra atsimetėlis, bet jei aš—jei aš pasakysiu Tėvui, Tėvas turės man padidinti uždarbį”. Tai netinkamas auklėtojas. Tinkamas auklėtojas yra sąžiningas, sako tiesą. Ir Šventoji Dvasia sako tiesą apie mus, kai patenka priešais Dievą. Taip.

Taigi Jis ateina. Ką jūs manote? Jis raudonuotų šiandien, sakydamas: “Visos Tavo dukterys kerpasi plaukus, kai Tu liepei joms to nedaryti. Tavo sūnūs tokie organizuoti, jie paprasčiausiai negali žiūrėti vienas į kitą, ir tai... Ir jie *tai* priima vietoj *to* ir *tai* vietoj *ano*”. Kaip Jis turi raudonuoti. Bet kaip tam Auklėtojui patiktų ateiti ir pasakyti: “O, tai bent! Tas sūnus yra tikras sūnus. Jis toks pat kaip Tėvas”. O, kaip Jam patiktų taip pasakyti. Suprantate?

Tuomet Tėvas didžiudamasis taria: “Šis yra Mano sūnus”.

Būtent taip Dievas pasakė Atsimainymo kalne. Jūs pastebėjote, jog ten pasirodė Mozė ir Elijas. Ir Petras, visi susijaudinę, įvyko antgamtiška... Petras susijaudino; jis tarė: “Pastatykime tris palapines: vieną Tau ir vieną Mozei, vieną Elijui”.

Dar jam tebekalbant Dievas jį nutildė. Jis pasakė: “Šitas yra Mano mylimas Sūnus, kuriuo Aš gėriuosiu. Klausykite Jo”. Matote? Dievas Pats Save pagrindė ir: “Šitas yra Mano Sūnus”.

Mozė atstovavo įstatymą. Pranašai atstovavo Jo teisingumą. Mes negalėtume gyventi Jo įstatymu. Mes negalėtume gyventi jo teisingumu. Aš neprašau teisingumo; man reikia gailestingumo, ne teisingumo. Negaliu atlaikyti Jo įstatymo, ir negaliu patenkinti Jo teisingumo; bet man reikia Jo gailestingumo. Ir Dievas pasakė, jog įstatymas ir teisingumas buvo patenkinti Jame. “Jis yra Mano mylimas Sūnus. Klausykite Jo. Tai Jis, Vienintelis”.

Taigi Senajame Testamente, kai sūnus būdavo išūnijamas ar įtvirtinamas šeimoje, jo vardas čekių knygelėje reiškė tą patį, ką ir jo tėvo. Taip, pone! Jiems nereikėjo... Jie tais laikais turėjo žiedą, ženklą, antspaudą; ir jie užspjaudavo ant jo [Brolis Branhamas imituoja pjūvį ir suduoda į katedrą kumščiu—Red.], prispausdavo jį. Tai buvo antspaudas. Tai buvo tiesiog... Jis nešiodavo savo tėvo žiedą, jo—jo atspaudą; ir jis reiškė tą patį, kaip ir jo tėtės.

Taigi, kai Jėzus buvo paklusnus, Jėzus Dievui, Dievas patalpino Jį tam tikroje padėtyje: “Tai Jis”.

Dabar, kai narys Šventąja Dvasia gimsta Dievo šeimoje ir irodoma, jog tos dorybės yra jame, kad Dievas mato dorybės jėgą, pažinimą, susivaldymą, kantrybę, brolybę ir dievotumą jame,

tuomet Dievas užantspauduoja jį ar patalpina jį. Ir štai, tuomet jūs matote Dievo sūnus ir dukteris.

Tuomet Efeziečiams 4:30 sakoma: “Neliūdinkite šventos Dievo Dvasios, kuria esate užantspauduoti iki jūsų atpirkimo dienos”. Na kai kurie iš jūsų, baptistai, norite įeiti į amžinąjį saugumą, na, jei jūs prieisite iki tokio lygio, aš palaikysiu jus, tai amžinasis saugumas, jei prieisite iki to. Bet, kalbant, kai kas sako: “Einu ir prisijungsiu prie baptistų bažnyčios”; “Aš presbiterionas”; “Aš turiu amžinąjį saugumą”; tai neteisinga. Tavo paties gyvenimas įrodo, jog tu jo neturi. Kai Šitai yra čia ir Dievas įsūnijo tave, ir užantspaudavo tave Šventąja Dvasia Jo karalystei. . . Tuomet nebeištrūksi iš to. Tu amžinai apsaugotas. “Tikėkite. . . Neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios, kuria visi jūs ir jūsų dieviškosios dorybės yra užantspauduotos iki atpirkimo dienos”.

Aš tikiu, kad yra iš anksto paskirta Nuotaka. Aš tikiu, Dievas pasakė, kad Jo Bažnyčia bus be dėmės ir be raukšlės. Aš tikiu paskyrimu iš anksto: kad Nuotaka iš anksto paskirta; Ji turi būti tenai. Aš tikiu, jog esu su Ja. Tai. . . Suprantate? Aš su Ja. Na nuo manęs priklauso mano išgelbėjimas Dievu, kol šie dalykai patvirtinami Dievo ir paskui užantspauduojami Dievo Karalystei. Tai Šventoji Dvasia. Tai tikri Dievo darbai. Tai užantspauduota iki atpirkimo dienos.

Tai buvo jos sapnas. Manau, kad jis nuostabus.

Taigi todėl, kai Ji tai padaro, kai ta Bažnyčia prieina iki tos vietos, arba individas. . . Bažnyčia bus tenai. Leiskite man gerai užtvirtinti tai, kad jūs suprastumėte: Bažnyčia iš anksto paskirta būti tenai. Aš noriu būti su Ja, tačiau vienintelis kelias man būti su Ja—būti Jos dalimi.

Kaip aš tampu Jos dalimi? Būdamas Joje. Kaip aš įeinu į Ją? Krikštu, viena Dvasia. I Korintiečiams 12: “Viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną”, į vieną Kūną, pakrikštyti į Jį.

Bet tu negali prilipdyti šitų dalykelių, sakyti: “Aš kalbėjau kalbomis. Aš turiu Tai”. Tu išeini iš ten ir pyksti, ir piktžodžiauji, ir karščiuojiesi (matote?), tai povu plunksnų pridėjimas kėkštui. Suprantate? Negali to padaryti. Tavo paties gyvenimas įrodo, jog taip nėra. Bet kai Dievas veikia tavyje šiais dalykais, tuomet tu užantspauduotas. Tuomet nebėra apsimitimo. Tu esi pats savimi. Tuomet regėjimai, tobuli Šventosios Dvasios Dievo darbai, viskas pasireiškia. Dėl ko? Tu ir Kristus tampate viena (manau, tai supratote), tu ir Kristus tampate viena.

Dar kažką turėjau užsirašęs, ką norėjau apmąstyti. Priveda mus prie vietos, kur yra Gyvenimas, paskui jūs tampate—turite Amžinąjį Gyvenimą.

Dabar, turiu čia graikų žodyną, *The Emphatic Diaglott*. Neseniai nagrinėjau tokį žodį.

Dabar, Jono 14—ar Jono 3:16 mes randame vieną vietą, kurioje sakoma: “turi Amžinai besitęsiantį Gyvenimą”; kitoje vietoje sakoma: “turi Amžinąjį Gyvenimą”. Tačiau graikiškame vertime, hebrajiškai pasakyta: “Gyvenimas be pabaigos”. Graikiškas žodis yra *A-i-n-i-o-a-n*. . . Beveik kaip “aeon”. Aeon yra laiko tarpas, kuris negali būti. . . Tai skaičius, kuris negali būti suskaičiuotas. Tai daugiau nei milijonai, trilijonai, milijardai. Bet tai yra laiko *aionion*: Amžinasis Gyvenimas. Ir tai yra angliškas žodis *amžinas*. Mes tai žinome kaip amžinąjį, *Aionion* ar Gyvenimas be pabaigos. Suprantate?

O jei tu turi Gyvenimą be pabaigos, kaip tu gali pražūti? Tu turi tapti dalimi Amžinybės, o yra vienintelis amžinas dalykas. Šėtonas nėra amžinas. Ne! Jis—jis tapo šėtonu. Pragaras nėra amžinas. Pragaras buvo sutvertas; jis nėra amžinas. Ir šie kūnai nėra amžini; jie buvo sutverti. Bet Dievo Dvasia yra Amžina. Ji neturėjo pradžios, Ji neturi ir pabaigos. Ir vieninteliu būdu mes galime turėti Amžinąjį Gyvenimą (nuo to graikiško žodžio *Zoe*, kuris reiškia “Paties Dievo gyvenimas”), mes turime—mes tampame Dievo dalimi, kai tampame Dievo sūnumis ir dukterimis ir turime *Aionion* Gyvenimą. Taigi ta dalis, kuri gyvena, mes, kuri pripažįsta šį Žodį nuo *čia* iki *ten*, ir pripažįsta, yra *Aionion* Gyvenimas, Gyvenimas be pabaigos. Tai paties Dievo Gyvenimas mumyse. Amen.

Neseniai kelionėje diskutavau, Jehovos liudytojai. Na neignoruoju niekieno įsitikinimų. Pas mus daugybė atsivertusiųjų iš Jehovos liudytojų. Vienas iš mūsų bažnyčios globėjų yra Jehovos liudytojas, buvo, ir buvo išgelbėtas, jis ir jo šeima. Jo tėvas buvo skaitytojas, brolis Woodsas ir kiti. Dabar visi jo broliai ir seserys, beveik visi, atėjo ir priėmė Šventąją Dvasią, dėl tų Dievo regėjimų, kurie pasakė jiems, ką jie veikė ir ką jie. . . Suprantate? Tai apsprendė.

Na, bet Jehovos liudytojai savo knygoje sako, kad kvėpavimas, kuriuo jūs kvėpuojate, yra siela. Na tai negali būti tiesa. Kvėpavimas, kuriuo jūs kvėpuojate, nėra siela. Jei taip būtų, jūs—jūs. . . Vieną kartą jūs turėtumėte vienokią sielą; kitą kartą jūs. . . Kas nors kitas įpustų tą sielą. Pasižiūrėkite, kur atsidersite. Taigi kvėpavimas tėra vėjas, vėjas, kurį jūs įkvėpiate į šnerves.

Na jie ima Rašto pradžią: “Ir Dievas įkvėpė į jo šnerves kvapą, ir jis tapo gyva siela”. Na kai ką noriu jūsų paklausti. Jei jis buvo žmogus, koku kvėpavimu jis kvėpavo prieš tai, kai Dievas įkvėpė tą gyvybės kvapą į jį? Matote? Koku kvėpavimu. . . Jis kvėpavo, gyvas žmogus. Na tuomet, jei jau taip būtų, tuomet kiekvienas gyvūnas būtų gyva siela, nes jie būtų įkvėpę žmogiškąją sielą, ir mūsų sielą, kartu. Tuomet Jėzui nebūtų reikėję mirti; būtų pakakę gyvulio aukos. Matote? Taigi, broli, argumentai neišlaiko.

Bet ką Dievas padarė—Jis įkvėpė Amžinojo Gyvenimo kvapą (Amen!), paskui jis tapo gyva siela, siela, kuri nemiršta. Dabar būkite atidūs. Dabar mes iki alkūnių panirsime į medų. Atkreipkite dėmesį: įkvėpė Amžinojo Gyvenimo kvapą į jo šnerves. Ir jis tapo amžina siela, nes Dievas įkvėpė ne ką gamta padarė, bet ką Dievas,—įkvėpė gyvybės kvapą į jo šnerves, ir jis tapo gyva siela.

Tuomet jūs man sakote: “Adomas mirė, Broli Branhamai”. Bet atminkite, prieš tai, kai mirė Adomas, jis turėjo avinėlį, kuris jį atpirko. Aleliuja! Tuos, kuriuos Jis iš anksto numatė, tuos Jis pašaukė. Jis turėjo avinėlį, kad atpirktų juos.

Jis buvo simbolis. Adomas puolė. Tada Adomui buvo parūpintas avinėlis, nes jo šnervėse jau buvo Amžinojo Dievo kvapas; ir jis tapo gyva siela. Jis buvo Dievo sūnus. Ne jo kvėpavimas, kaip afrikietiškas žodis (nežinau, koks tai būtų žodis graikų kalba, bet...), afrikietiškas žodis, jie vadina *Amoyah*, kas reiškia “vėjas, nematoma jėga”. Gyvūnai kvėpuoja *Amoyah*. Nusidėjęliai kvėpuoja *Amoyah*.

Taigi kodėl mes kovojame dėl Amžinojo Gyvenimo, jei į mus kvapu buvo įkvėpta amžinoji siela. Kodėl mes kovojame dėl Amžinojo Gyvenimo? Tai stulbina, broli. Matote? Taip—taip tiesiog neišeina. Bet Dievas specialiai Adomui įkvėpė Amžinojo Gyvenimo kvapą ir jis tapo amžinu žmogumi su Dievu. Jis turėjo tokią jėgą kaip Dievo: jis buvo dievas mėgėjas. Jis buvo žemės dievas, ne Dangaus Dievas, žemės dievas.

Ir vieną dieną Dievo sūnūs vėl taps dievais. Jėzus taip sakė: “Argi jūs įstatyme nėra parašyta: ‘Jūs esate dievai’? Tuomet, jei jūs vadinate tuos, kuriuos Jis pavadino dievais, kuriuos Dievas aplankė, kaip jūs galite smerkti Mane, kai Aš sakau, jog esu Dievo Sūnus?” Suprantate? Dabar mes jau einame gilyn. Taigi būkite atidūs, mes kasamės gilyn.

Taigi štai jums. Jis yra Dievo sūnus, bet padaro klaidą. Jis žino, kad elgiasi neteisingai. Dabar atminkite, Adomas nebuvo apgautas. Biblijoje pasakyta taip: I Timotiejui 3: “Ne Adomas buvo apgautas, bet moteris buvo—apgauta, nusidėjo”. Adomas vaikščiojo su Ieva, nes ji buvo jo žmona. Kaip ir Kristus nebuvo apgautas šėtono, bet įžengė į mirtį drauge su Nuotaka. Jis įėjo, kad būtų su Nuotaka, kad galėtų atpirkti Bažnyčią.

Adomas žinojo, kad buvo neteisus, todėl jis tiesiog nuėjo su Ieva. Suprantate? Bet jiems buvo parūpintas avinėlis, kad jie būtų atpirkti. Ir šiandien šie avinėliai, kurie buvo Dievo numatyti iš anksto ir pašaukti Dievo, tai Atpirkėjas. “Niekas negali ateiti pas Mane, jei Mano Tėvas jo nepatraukia; ir visi, duoti Man Tėvo, ateis pas Mane”. Teisingai?

Taigi nuo pasaulio sukūrimo yra parūpintas Avinėlis, jų vardai įrašyti į Avinėlio Gyvenimo Knygą. Avinėlis buvo

parūpintas, kad nutiestų malonės kelią, kad kiekvienas iš jų prisikeltų. Parūpintas avinėlis, Adomo avinėlis.

Dabar atkreipkite dėmesį, kaip Adomas turėjo parūpintą avinėlį. Na tai Bažnyčia šiandien. Neturiu galvoje bažnyčios. Žinote, ką? Nekalbu šventvagiškai ir nenoriu žeisti kieno nors jausmų. Nesu čia, kad taip daryčiau, nes jau paaiškinau; esu čia, kad padėčiau. Bet tai, ką aš stengiuosi daryti... Žinote, ką? Faktiškai šios bažnyčios nėra Bažnyčios. Tėra vienintelė Bažnyčia. Šios yra ložės (suprantate?); jos yra ložės. Neturiu nieko... Viskas gerai, bet aš—aš noriu įrodyti jums per kelias minutes, kad jos yra tik ložės. Jūs priklausote metodistų ložei, presbiterionų ložei, ar sekmininkų ložei, iki tol, kol tai... Jūs suprantate? Ložės! Suprantate? Tu negali... Matote, faktiškai bažnyčios yra ložės, kur žmonės su tomis pačiomis idėjomis suplaukia kartu. Bet Bažnyčia yra viena. Ir tu negali prisijungti prie Bažnyčios; tu gimęs į Ją. Ir kai tu esi gimęs į Ją, tuomet esi Jos narys.

Lygiai kaip mano šeima. Branhamų šeimoje buvau penkiasdešimt trejus metus; jie niekada neprašė manęs prisijungti prie šeimos. Kodėl? Man nereikia prisijungti prie šeimos. Aš gimiau Branhamu. Ir tu gimęs Bažnyčioje. Taigi tos kitos yra ložės. Ar kada nors mąstėte apie tai? Taip, pone!

Kartą aš pjoviau žolę ir maščiau apie, na, didžiąją šventąją katalikų bažnyčią, kaip jie vadina. Ėjau taip, pjoviau, ir kažkas sustabdė mane, tiesiog sustingdė, pasakė: “Nevadink to taip”. Ir aš apsidairiau. Pradėjau vėl pjauti, ir vėl sustabdė, pasakė: “Nevadink jų taip”. Pasakė: “Jie yra ložė kaip ir kitos. Jie nėra Bažnyčia. Tėra viena Bažnyčia”. Suprantate? Jie yra ložės nariai, nes tu gali prisijungti prie ložės, bet negali prisijungti prie Bažnyčios. Bažnyčia, tu gimęs Joje. Tu tampi Jos nariu per naują gimimą, tada tampi šeimos nariu, brolis ar sesuo yra Joje.

Na leiskite man perskaityti jums iš *The Emphatic Diaglott* kai ką, iš Apreiškimų 17:3, *Apokalipsėje* iš *The Emphatic Diaglott*, ką tik peržiūrėjau, kaip skaityti ir kaip—kaip puikiai sugretinama su šituo: Apreiškimų 16...17. Gerai! Dabar minutėlę paskaitykime. Klausykite labai atidžiai. Apreiškimo 17:3:

Ir vienas iš tų septynių angelų, turintis...septynis dubenis, atėjo ir prakalbo man,...(*Aš jums skaitau iš žodyno*)...*turintis*, “Eikš, aš parodysiu tau teismą didžiosios *paleistuvės, sėdinčios* ant daugybės vandenu;... (*Ir mes visi žinome, jog tai Vatikanas*.)

Štai mes turime katalikų bažnyčios *Mūsų sekmadieninį lankytoją*, kuris tiksliai pasako, kas tai yra. Suprantate? Ir į tai atsakydamas pasakė: “Palaukite minutėlę”. Pasakė: “Visokie vardai”,—pasakė,—“gali sudaryti 666”.

Aš tariau: “Minutėlę!”

Pasakė: “Jūsų vardas gali sudaryti šešis šimtus šeš- . . .”

Bet aš tariau: “Aš nesėdžiu ant septynių kalvų ir nevaldau pasaulio”. Matote? Matote, tai tiesa. Matote?

“ . . . parodysiu . . . teismą *didžiosios paleistuvės, sėdinčios* ant daugybės vandenių; . . . (*Vandenys, Apreiškimo 17:15, yra daugybė ir minia žmonių. Suprantate?*)

. . . su kuria žemės karaliai *ištvirkavo*, ir žemės gyventojai pasigėrė jos *ištvirkavimo* vynu”. (Dabar sekite.)

Ir jis nuvedė mane Dvasioje į dykumą; . . . (*Dabar iš The Emphatic Diaglott. Suprantate?*) . . . Ir aš išvydau moterį, *sėdinčią ant skaisčiai raudonai vilkinčio žvėries*, pilno piktžodiškų vardų, . . .

Dabar, Karaliaus Jokūbo, sakoma: . . . *pilno piktžodžiavimo vardu*. (Minutėlė. Na aš minutėlę stabtelėsiu čia. Apreiškimo 3-čias.) Gerai, štai kas. Gerai, Apreiškimo, turiu galvoje 17, ne 7,— 17. Dabar išklauskite trečiąją eilutę:

Ir jis dvasia nunešė mane į dykumą: ir aš išvydau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudonos spalvos žvėries, pilno piktžodžiavimo vardu, . . .

Štai šitaip yra anglų kalba, bet iš graikų originalo, iš *The Diaglott* Apreiškimo 17:3 skaitoma štai taip. Klausykite.

Ir jis nuvedė mane Dvasioje į dykumą; ir aš išvydau moterį, *sėdinčią ant skaisčiai raudonos spalvos žvėries*, pilno piktžodiškų vardų, . . .

Didžiulis skirtumas tarp “piktžodžiavimo vardu” ir “piktžodiškų vardų”. Kas tai?

Ir mes—ir taigi, ji buvo ištvirkėlių motina. Mes visi tai žinome. Na kas gi tai? Jums nereikia būti . . . Ką gi, gerai. Tai apie Romos katalikų bažnyčią, bet ji pilna piktžodiškų vardų: metodistai, baptistai, presbiterionai, liuteronai, visi, vadinantys save Dievo bažnyčiomis—piktžodiški vardai. Didelis skirtumas tarp “piktžodžiavimo vardu” ir “piktžodiškų vardų”. Vadina save Dievo Bažnyčia ir išstato save pasauliui, ir kortų vakarėliai, ir išgėrimai, ir karščiavimasis, ir vakarienės su sriuba, ir visa kita, ir visoks šlamštas, iki . . . Tėra viena Bažnyčia. Tu esi gimęs Joje. Tu neįeini, kol nesi apvalytas Avinėlio Kraujuje ir neužantspauduotas Šventosios Dvasios.

Koks skirtumas tarp “piktžodžiavimo vardu” ir “piktžodiškų vardų”. Suprantate? Aš pagavau tai ši rytą skaitydamas čia—atvažiuodamas. kažkas pasakė man: “Įeik į savo kambarį; pasiimk *The Diaglott*”. Ne, tai tik paklusnumas, štai ir viskas. Įėjau, atsiverčiau Apreiškimo 17. Aš pagalvojau: “Kodėl Tu nori, kad aš tai perskaityčiau?” Ir aš pradėjau

skaityti. Ir užkliuvau: “Štai kas”. Pasiėmiau pieštuką ir užsirašiau. Tariau: “Štai kas”.

Taigi jie šūkauja, jog aš priešinuosi organizacijoms. Tai tie piktžodiški vardai, kuriais pasivadinę Dievo Bažnyčios, Kristaus Bažnyčios ir metodistų bažnyčios, ir bažnyčios. . . Tai ložės, ne bažnyčios. Vienintelė Bažnyčia—tai Viešpaties Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Kas Ji? Tai slaptas Jėzaus Kristaus Kūnas, veikiantis žemėje, į kuriį įeina bet kuris šių bendruomenių narys, tai Kristaus Kūno narys. Tu turi būti gimęs Jame; ne prisijungęs prie Jo. O prisijungti prie Jo yra piktžodiški vardai.

Ta moteris, ta moteris, jos jėga. . . Ir jūs dabar matote, kad jie ketina visus žmones, turinčius neįprastą religinį supratimą, išsiųsti į Aliaską. Jūs tai matėte. Visi mūsų neįprasti tikėjimai. . . Kas tai? Taryba, Pasaulinė Bažnyčių Taryba. Ir dabar Vatikane didelis sąmyšis, jie mėgina. . . Visi tie vyskupai ir panašiai, jie mėgina susitarti ir kovoti su komunizmu, pasaulis kovoja su komunizmu, susijungdamas su katalikybe.

Ir lygiai taip yra šiandien, štai kur mes, kaip aš sakiau, mes esame. . . Auksas. . . Mes beveik bankrutavę. Mes skolinamės, mes leidžiame pinigų mokesčiams, kurie bus mokami dar keturiolika metų. Štai kur mes nuėjome. Kur pasaulio pinigai? Katalikų bažnyčioje. Kaip jie atsidurs Jungtinėse Valstijose? Tabako ir viskio kompanijų išlaikymui ir visa kita. Žinoma, jie pasiskolins iš. . . Kai jie tai padarys, parduos savo pirmgimystės teisę Romos katalikų bažnyčiai. Mes jungiamės. Stebėkite, tai taip aišku, aiškiau, nei skaitant laikraštį; štai kas. Suprantate?

Jie yra metodistai, baptistai, presbiterionai ir taip toliau, vadina save Dievo bažnyčia. Katalikai ir visas tas šlamštas. Ar ši žvėries jėga pilna piktžodiškų vardu? Vadina save: “Aš—aš esu. . .”

Aš pasakiau. . . Neseniai lankiausi ligoninėje, ketinau melstis už žmogų. Sakiau: “Mes ketiname. . .” Tai buvo mano motina. Aš pasakiau: “Mes ketiname melstis už Motiną”.

Ta dama pasakė: “Užtraukite užuolaidą”.

Aš paklausiau: “Aš jūs ne Krikščionė?”

Ji atsakė: “Mes metodistai”.

Aš tariau: “Dėkoju. Aš pamaniau, kad jūs tikinti”. Ir tiesiog užtraukiau už savęs užuolaidą. Suprantate? Taigi, jei tu ne Krikščionis, tuomet kas kita (suprantate?), bet: “Mes esame metodistai”. Tai piktžodžiavimas!

Žvėris, bažnyčios, vadinamosios bažnyčios, jos nėra bažnyčios. Leiskite pabrėžti, tai įrašoma. Jie nėra bažnyčios; jie ložės. Žmonės prisijungia prie jų, bet tu negali prisijungti prie Gyvojo Dievo Bažnyčios. Tu gimęs Joje Šventosios Dvasios Krikštu. Ir kai tu pakrikštytas Šventąja Dvasia, tos dorybės yra užantspauduotos Šventąja Dvasia; ir todėl: “Kas yra gimęs iš

Dievo, nedaro nuodėmės”. Negali. Štai jums. O, tai bent! Mes galėtume kalbėti visą dieną ar ne?

Bažnyčia yra slaptas Kristaus Kūnas, gimęs iš Dievo kvapo. Ar suprantate? Dievo bažnyčia gimusi iš Dievo kvapo. Dievas įkvėpė į šnerves kvapą, dvasiškai, Adomui, ir jis tapo gyva siela. Ar žinojote, kad Sekmininkai, tai yra, tikra Sekmininkų Bažnyčia, gimusi iš Dievo kvapo? Leiskite minutėlę jums kaip perskaityti apie tai. Leiskite žvilgtelėti minutėlę. Šv. Jono, manau, ten mes sužinosime ar yra Dievo Bažnyčia, ar ne. Šv. Jono. . . Pasižiūrėkime, manau, kad tai apie 16, 19, 20. Gerai. Štai, manau, kad tai bus kaip tik čia. Gerai. Leiskite perskaityti jums ir pasižiūrėsime ar Bažnyčia gimusi iš Dievo kvapo, ar ne, kaip Adomas pradžioje. Sekite.

Ir tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, Jėzus atėjo ir atsistojo jų viduryje, ir pasakė jiems: “Ramybė jums”.

Tai pasakęs, jis parodė. . . jiems savo rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį.

Ir Jėzus, ir Jėzus vėl tarė: “Ramybė jums: kaip mane siuntė Tėvas, . . . taip ir aš jus siunčiu”.

Žiūrėkite! Tėvas, kuris Jį siuntė, ėjo Jame. Ir Jėzus, kai Jis siunčia mokinį, Jis eina jame, tas pats siųstasis! . . . ? . . .

Tai pasakęs, jis įkvėpė į juos ir pasakė. . . Priimkite Šventąją Dvasią: . . . (Bažnyčia gimusi iš Dievo kvapo.)

Kai tas atvaizdas tampa tokios būklės, Dievas įkvepia kvapą į juos, jie priima Šventąją Dvasią. Tuomet tu Dievo sūnus. Tu gali prisijungti prie ko tik nori, bet tu gimęs į Gyvojo Dievo Bažnyčia, gimęs Dievo kvapu. Dievas įkvėpė į juos ir pasakė: “Priimkite [Brolis Branhamas įkvepia—Red.] Šventąją Dvasią”. O, tai bent, štai kas. Ne “Ateikite ir prisijunkite, užrašykite čia savo vardą”, su savo sriubų vakarienėmis ir visa kita panašiai. Tu prisijungi prie ložės. Tu gali prisijungti prie metodistų ložės, baptistų ložės, presbiterionų ložės, katalikų ložės ar sekmininkų ložės, prie ko tik nori, bet tu prisijungi prie ložės. Tačiau kai tu tampi Dievo vaiku, tu esi gimęs Dievo kvapu. Amen! Geriau jau palik tai iškart. Gerai.

Tuomet taip pat ir Dievo Gyvenimas yra tavyje. Jėzus pasakė, minutėlę, Jėzus pasakė: “Aš esu Vynmedis, jūs esate šakos”. Dabar žiūrėkite. Kodėl jie kėlė sąmyšį dėl Jėzaus? Jie kėlė sąmyšį dėl Jėzaus todėl, kad Jis buvo Žmogus, darantis Save Dievu. Jis buvo Dievas. Dievas buvo Kristuje. Suprantate? Ir Jis jiems pasakė, Jis pasakė: “Nežiūrėkite į Mane. Tai ne Aš; tai Mano Tėvas, ir Jis gyvena Manyje”. Suprantate?

Taigi jie žiūrėjo į tą menką kūną, gimusį iš Marijos. Suprantate? Tai nebuvo Dievas; tai buvo Dievo Sūnus, bet Dievas

buvo tame kūne. Tai buvo Dievas. Jis pasakė: “Jei Aš nedarau Savo Tėvo darbų, tuomet pasmerkite Mane. Tačiau kuris iš jūsų gali pasmerkti Mane dėl nuodėmės (dėl netikėjimo Žodžiu)? Kuris Dievo ištartas žodis nebuvo išpildytas Manyje? (Nuodėmė yra netikėjimas.) Kuris iš jūsų kaltinate Mane dėl nuodėmės? (Nuodėmė yra netikėjimas.) Parodykite Man. Jei Aš nedarau Savo Tėvo darbų, tuomet netikėkite Manimi. Bet jei darau darbus Savo . . . jei netikite Manimi, tikėkite darbais, kuriuos Aš darau, nes jie liudija”. Kitaip tariant: “Tėvas Manyje, liudijantis Save”, nes Dievas buvo Kristuje, sutaikindamas pasaulį su Savimi. Suprantate tai? Gerai, taigi, ta pati gyvybė, esanti vynmedyje, taip pat yra ir šakoje. Kaip ketini prisijungti prie šito? Tu negali.

Neseniai mačiau medį Brolio Sharrito kieme Arizonoje, ant jo kabėjo devyni skirtingi citrusiniai vaisiai. Kokie? Tai buvo—tai buvo apelsinmedis, navelinis apelsinas, bet ant jo augo—augo citrina, mandarinas, hibridinis mandarinas, ir greipfrutas; visokios rūšys. Ir aš stovėjau, žiūrėjau į tą medį, ir tariau: “Broli Sharritai, tu nori man pasakyti, kad šis medis yra apelsinmedis?”

Atsakė: “Žinoma”.

Aš pasakiau: “Kaipgi taip—kaip tai?” Aš tariau: “Aš čia matau greipfrutą ir mandariną, ir hibridinį mandariną, ir citriną, ir visus tuos kitus vaisius. Kaip tai yra?”

Jis pasakė: “Nagi tu matai, jie yra iškiepyti”.

“O”,—pasakiau,—“na aš noriu kai ką tavęs paklausti. Na tu nuskini šį greipfrutą ir citriną. Na, o kitais metais kas bus? Tada čia išaugs apelsinas?”

“O, ne”,—pasakė,—“išaugs citrinos!”

“O”,—pasakiau,—“dėkui Tau”. Matote?

Tu negali to padaryti. Negali prisijungti. Bet jis pasakė, kad kiekvieną kartą, kai tas medis metais pasensta ir išleidžia naują šaką, išauga apelsinai, jei pats vynmedis išleidžia šaką.

Ir ką mes mėginome daryti—tapti prisijungusiais prie Jo nariais, mes gyvename, pasivadinę Krikščionybės vardu; nes esame, kaip yra, paprastai šnekant,—“Mes esame citrinos vaisius”, Krikščioniška bažnyčia. Bet kai pats vynmedis išleidžia vynmedį, tuomet jis panašus į pirmąjį vynmedį, jį išleidusį. Kai išaugo pirmasis Vynmedis, jie po to parašė Darbų Knygą, jei kada išaugs kitas, tai po to irgi bus parašyta Darbų Knyga. Teisingai.

Taigi jūs esate tik prisijungiančios ložės. Bet kai tu gimęs iš vynmedžio . . . Tu turi vaisių; teisingai. Tu turi vaisių, bet ką darai su juo? Tu turi dievotumo pavidalą ir atsisakai Jėgos. Tu atsisakai ženklų; tu atsisakai stebuklų; tu atsisakai Šventosios Dvasios. Atsisakai kalbėjimo kalbomis; atsisakai

regėjimų; atsisakai pranašysčių. Atsisakai gydymo ir vis tiek taip save vadini. Nenuostabu, kad Šventoji Dvasia pasakė: “Žmonių grupių jėga, prisipildžiusi piktžodiškų vardų (žinoma!), vadina save Krikščionimis, dievotumo pavidalais, bet atsisakę Jėgos. Šalinkis tokių, nes tokie nuveda kvailas moterėles, slegiamas įvairių geidulių”.

Visokios organizacijos, bažnyčia perpildyta *šitokios* rūšies draugijų, *tokios* rūšies draugijų. Kaip dėl Jėzaus Kristaus draugijos? Suprantate? Mes turime visokiausių dalykėlių ir apsunkiname bažnyčią ta našta. Taigi štai kas yra.

Tu niekada neprisijungsi prie Bažnyčios; prisijungsi prie ložės. Tu esi ložės narys, grupė žmonių, kaip ir ložėje. “Mes tikime *šituo*; mes turime savo tvarką, mes turime savo paslaptis ir taip toliau”. Tu darai tą patį, kai—kai prisijungi prie taip vadinamos bažnyčios, bet tu negali prisijungti prie Bažnyčios. Tu prisijungęs prie ložės narių, bet ne prie Bažnyčios, nes tu gimęs į tą Bažnyčią. O pats vynmedis . . . Luktelėkite minutėlę. Sekite! Ir tuojau baigsiu.

Stebėkite! Atleiskite man, aš—aš ne tai norėjau pasakyti. Žiūrėkite. Jei Dievas sujungė šią Nuotaką su ta Dvasia, tuomet Tai sujungia individus su ta Dvasia. Suprantate? Tuomet tu esi gimęs toje Karalystėje, tuomet tikroji Gyvybė, kuri buvo *šioje* Bažnyčioje, yra *toje* Bažnyčioje, ir *toje, toje, toje, toje*. Ir tikroji Gyvybė, kuri buvo žievėje, Vynmedyje, Jėzuje, yra tame naryje, kurį Jis išleidžia. Šlovė! “Tą patį, ką Aš darau, darbus, kuriuos Aš darau, jūs taip pat darysite”. Tai tikras Kristaus Kūno narys; ne koks prie jo pritvirtintas vardas. Patys to individo darbai įrodo, iš kur jis yra. Gyvybė liudija, kas jis yra.

“Ar—ar tu . . . Koks narys—kokiam kūnui tu priklausai?”

“Kristaus Kūnui!”

“Na, o kur tu prie Jo prisijungei?”

“Aš neprisijungiau; aš gimiau Jame”. Matote? “Aš gimiau Jame”.

Tau nereikia jiems sakyti. Jie žino, kas įvyko. Tu tik . . . “Kaip tu gali uždegti žvakę ir uždengti ją indu?”,—sakė Jis. Suprantate? Ne, ne!

Kai tu gimsti toje Dievo Karalystėje, tuomet Gyvybė, tikroji Gyvybė, kuri buvo Jėzuje . . . Tuomet tau rūpi sielos. Tuomet tau nebereikia maldauti žmones ateiti prie altoriaus. Tau nebereikia maldauti, kad kas nors ateitų su tais, kurie yra prie altoriaus. Viskas įvyksta automatiškai, nes tai užantspauduota tavyje. Tu esi Dievo elementas. Tu užantspauduotas Šventąja Dvasia.

Na, ar žinote, ką reiškia Šventoji Dvasia? Tai nereiškia, kad aš šokinėjau ir šūkavau, ir jaučiau nepaprastą jausmą. Viskas gerai. Aš šokinėjau ir šaukčiau, ir jaučiau nepaprastus jausmus. Aš kalbėjau kalbomis. Aš tikiu, kad Šventoji Dvasia

kalba kalbomis. Žinoma! Aš aiškinau. Taip, pone! Aš tuo taipogi tikiu. Bet tai ne tas. Tai ne tai, apie ką aš kalbu. Kažkur gali būti nutekėjimas. Gali būti nutekėjimas tavo kantrybėje. Tegu tik kas suduoda tau per veidą. Ar tu atsuksi kitą veido pusę? Bet tu sakai: “Tas bjaurus veidmainis”. Tuomet kažkur atsirado nutekėjimas. Geriau palikime tai. Gerai. Bet žinote, ką turiu galvoje? Kai tu esi užantspauduotas Kristaus Kūne, tuomet esi Dvasios pripildytas, esi Dievo sūnus.

O, aš norėčiau turėti dar dešimt minučių, kai ką čia perskaityčiau, bet aš... Ar būsite kantrūs man dar dešimt minučių? Noriu kai ką perskaityti. Tik šiek tiek. Aš... Tikrai, pienas neišbėgs; užtikrinu jus (suprantate?), jei mes paskaitysime dar kelias minutes. Tai pernelyg geras dalykas, kad praslystų. Turiu keletą dalykų, kurie ką tik atėjo į galvą ir tai norėčiau pasakyti. Atsiverskime šv. Jono 3-čią skyrių, kalbama apie Gyvenimą Amžinąjį. Suraskime, kas sakoma apie tą Amžinąjį Gyvenimą ir Dievo Gyvenimą. Taigi, taigi sekite.

Buvo vienas fariziejus, vardu Nikodemas, žydu vyresnysis:

Jis atėjo todėl naktį pas Jėzų ir kreipėsi į jį: “Rabi, mes žinome, kad esi mokytojas, atėjęs nuo Dievo: . . . joks žmogus negalėtų daryti tokių ženklų. . . , jei Dievas nebūtų su juo”.

Na jie—jū Sinedriono teismas, jie pripažino, kad Jis buvo Dievo Sūnus. Jie tai žinojo. Ten buvo jų valdytojas, kalbėjo Jam: “Mes žinome, kad Tu esi mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes pati Dievo Gyvybė teka Tavimi”. Matote? “Mes žinome, kad Tavo mokymas nėra Tavo paties; jis yra nuo Dievo, nes Dievas tai įrodo”. Matote? “Dievo Gyvybė teka Tavimi”. Dabar sekite!

Jėzus atsakė ir tarė jam: “Iš tiesų, . . . , sakau tau: jei kas negims iš naujo, negalės regėti Dievo karalystės. . . .” (O, tai bent! “Jei neprisijungsi prie mano bažnyčios. . . .” O, matote, kaip jūs išsisukate? Matote, matote?)

Jėzus tuomet—Jėzus atsakė: “Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš vandens ir . . . Dvasios, negalės įeiti į Dievo karalystę.

Kas gimė iš . . . kūno, yra kūnas, o kas gimė iš . . . Dvasios yra dvasia.

Nesistebėk, jog pasakiau tau: jums būtina gimti iš naujo.

Vėjas pučia, kur nori, . . . (Matote? Dar kartą. Matote? Grįžta. Matote?) . . . Vėjas pučia, kur nori, ir tu negirdi ošimo—girdi ošimą, bet nežinai, iš kur ateina ar kur nueina: taip yra kiekvienam, kuris gimė iš Dvasios”.

Nikodemas atsiliepė ir tarė jam: “Kaip tai gali būti?”

Jėzus atsakė ir tarė jam: “Tu esi Izraelio mokytojas ir šito nežinai? . . . (Pažvelk, broli, teologijos, filosofijos, teisės daktare. Matote?), ir šito nežinai?”

Iš tiesų, . . . , sakau tau: mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką matėme; o jūs nepriimate mūsų liudijimo . . . (Mes žinome šitai. Mes tai matėme; mes tai žinome, o jūs netgi nepriimate mūsų liudijimo, bažnyčios prisijungėliai. Matote?)

Jeigu netikite man kalbant apie žemiškuosius dalykus, tai kaipgi tikėsite, jei kalbėsiu jums . . . dangiškuosius? . . . (Dabar štai klausykite. Dabar sekite!)

Niekas nėra pakilęs į dangų, kaip tik tas, kuris nužengė iš dangaus,—žmogaus Sūnus, esantis danguje.

Perpraskite tai. Jūs žinote, kartą Jis pasakė: “Ką manote apie Kristų? Kieno Jis Sūnus?”

Jie atsakė: “Dovydo Sūnus”.

Jis tarė: “Tuomet kodėl Dovydas Dvasioje pasakė Jam: ‘Viešpats tarė mano Viešpačiui: “Sėskis Mano dešinėje?”’? Kaip Jis gali būti Jo Viešpats ir Jo Sūnus? Niekas Jam neatsakė.

Apreiškime Jis pasakė: “Aš esu Dovydo Šaknis ir Palikuonis”. Matote? “Aš esu Vynmedis ir Šaka. Aš esu pradžia. Aš buvau prieš pradžią; Aš buvau pradžia ir—ir Aš taip pat buvau jo Palikuonis”.

Taigi Jis čia pasakė: “Niekas nėra pakilęs į Dangų, kaip tik žmogaus Sūnus, dabar esantis Danguje”.

Kartą manęs viena dama paklausė, aš pasakiau: “Atsakykite man štai ką”.

Pasakė: “Kam meldėsi Jėzus Getsemanės sode?”

Aš tariau: “Apie ką Jis kalbėjo, kai pasakė: ‘Niekas nėra pakilęs į Dangų, kaip tik Tas, kuris nužengė iš Dangaus,—žmogaus Sūnus, kuris yra—kuris dabar Danguje?’”

Štai Jis, stovintis ant stogo ir kalbantis Nikodemui, pasakė: “Aš esu Danguje”. Ar tai tiesa? Palikime tai vakarui, ką pasakytumėte? Jau pernelyg vėlu. O, tai bent! Tiesiog pamąstykite apie tai šiek tiek šią popietę.

Kaip jūs įeinatė į Bažnyčią? Gimstate! Kuo? Dievo kvapu!

Įkvėpk į mane, įkvėpk į mane;

Gyvojo Dievo Dvasia, įkvėpk į mane.

Tai mano malda. Tegu Šventoji Dvasia įkvepia. O, tai bent, Dievo kvapas. Kas tai? Užantspauduotas Dievo Karalystėje, žinodamas, jog, kai pirmą kartą išpažinau: “Tikiu Jėzumi Kristumi” . . . Taip.

Paskui prie savo tikėjimo aš pridėdau dorybės jėgą, dievišką dorybės jėgą. Paskui prie savo dorybės jėgos aš pridėdau Žodžio pažinimą. Prie savo pažinimo aš pridėdau susivaldymą, savitvardą. Man tai patinka: “Mano šalis tavo. . . Apvainikuok mano sielą savitvarda. . . Nuo jūros iki spindinčios jūros”. Kantrybė. O, tai bent! Išbandyta: nesijaudink, šėtonas išbandys tave.

Dabar aš kopiu kopėčiomis. Matote? Aš pridėjau dorybės jėgą, pažinimą, susivaldymą; dabar man reikia pridėti kantrybę. Aš vis dar neturiu Šventosios Dvasios. Paskui, pridėjęs kantrybę, aš pridėdau dievotumą. Žinote, kas tai yra? Panašumas į Dievą. Aš tai pridėdau. Nesielgti blogai; būti tokiu, koks turi būti Krikščionis džentelmenas. Tenebūna tai apsimesta. kažkas manyje, Dievo meilė tiesiog verda. . . Suprantate, suprantate? Nesakyk: “Aš—aš—aš. . . Nagi aš galėčiau tai padaryti, bet geriau jau nedarysiu”. Jūs matote? M-hm; m-hm! Tai vis tiek yra. Tai gimimas. Aš gimiau *tame, tame, tame, tame, tame, tame, tame* ir tada Dievo meilė, Kristus, nusileidžia ir visa tai užantspauduoja manyje tarnavimui. Suprantate?

Tuomet ką daro Jis, kai suteikia man Šventąją Dvasią? Jis patalpina tave į atskirą vietą, paženkliną tave. Suprantate? Tada tu jau kitoks žmogus. Tu daugiau nebe nuo pasaulio (suprantate?), tu kitaip apsirengęs. Tu vilki kitaip. Ne šis išorinis drabužis. Ne, ne! Tau nereikia būti nepaprastu ir ypatingu, su apykakle ir labai ceremoningu. Ne, ne! Nedarykite to. Jūs fiziškai vilkite kaip. . . Užsiskaito tikrai šis dvasinis apsirengimas. Tu apvilktas vestuvių drabužiais. Koks tu? Kaip Jėzus.

Stebėkite, Jį uždengė ir Jis atsimainė priešais juos. Ir Jo drabužiai švietė kaip saulė. Ten buvo Jis, Jėzus, Dievas nustatantis Savo Sūnaus vietą. Suprantate? O paskui ateina Mozė. Paskui ateina Elijas. Ir Petras pasakė: “Jūs žinote, gera būti čia”. Matote, kaip supranta žmogus? O, padaryta antgamtiška. . . Pasakė: “Pastatykime tris palapines. Viena pastatykime Mozei, kitą Elijui, trečią Tau”.

Ir prieš jam tęsiant, Dievas tiesiog nutildė, sakydamas: “Šitas yra Mano mylimas Sūnus. Visus tuos dalykus, kurių Aš reikalavau iš Mozės, ir per Možę daviau įstatymą, per pranašus—teisingumą, Jis visa tai patenkino. Klausykite Jo. Dabar Aš pasitraukiu. Tiesiog klausykite Jo. Tiesiog klausykite Jo”. O, tai bent, kaip nuostabu.

Paskui, kai mes patenkiname šias ypatybes ir prisipildome Dievo dorybių ir tų Dievo dalykų, tuomet nusileidžia Šventoji Dvasia ir užantspauduoja mus į Karalystę. Nesibaimink. Visi žinos, kad tu Tai turi. Tau nereikia kalbėti: “Nagi šlovė Dievui, žinau, kad gavau Tai; aš kalbėjau kalbomis. Šlovė Dievui, žinau, kad gavau Tai; kartą šokau Dvasioje”. Tau nereikia sakyti nė

žodžio apie tai; visi žinos, kad Tai gavai. Nesibaimink; Tai paliudys apie Save. Jis leis žmonėms tai sužinoti.

Telaimina jus Dievas. Taip džiaugiuosi būdamas čia ir bendraudamas su jumis šįryt. Paklauskite! Mūsų bažnytelė yra maža, o mes vis tiek neturime pakankamai vietos ateinantiems žmonėms. Mes ne organizacija. Mes laikome svarbia ir bendraujame su kiekviena organizacija. Jūs ateinate čia, nes jūs norite ateiti. Ir jūs. . . Mes mylime jus ir norime, kad kiekviena organizacija, kiekvienas žmogus. . .

Aš manau, kad visose tose žmonių organizacijose yra Krikščionių. Jie yra broliai ir seserys Kristuje. Taigi pas mus nėra jokių saitų, nėra prie ko prisijungti, dar ką daryti, tiesiog tik būti Krikščioniu.

Kaip E. Howardas Cadleas sakydavo: “Mes neturime kito įstatymo, tik meilę, jokios kitos knygos, tik Bibliją, jokio kito mokymo, tik Kristų”. Ir tai tiesa. Ateikite ir pakalbėkite su mumis. Mes laimingi. . . Mes tikime Visa Evangelija, kiekviena Žodžio dalele. Mes tikime tiksliai taip. . . Mes nepridedame nė vienos dalelės prie To, neatimame nieko iš To, nepridedame jokių organizacinių niekų prie To. Mes tiesiog paliekame Tai kaip yra. Štai ir viskas. Ir mums visuomet džiugu priimti jus. Ateikite ir būkite su mumis, kai tik galite. Mes meldžiamės už ligonius. Mes tikime viskuo, ką sako Biblija. Mes, “pamiršdami savo silpnumą, veržiamės į aukštojo pašaukimo tikslą”.

Na dar vienas dalykas. Ar leisite tai pasakyti? Užvakar ryte. . . Jūs pamatysite apie tą regėjimą skelbimų lentoje. Turėjau regėjimą. Buvo maždaug penkta valanda ryto, mano žmona žino, ar šešta. Aš prabudau. Mes atsikėlėme kelti vaikus į mokyklą. Man jie būna dabar, būdavo ir tuomet; jūs visi žinote, kiekvienas iš jūsų žinote, kad jie niekada neapvilia. Jie—jie yra absoliučiai tikslūs (suprantate?); jie niekada neapvilia.

Ir pamaniau, kad esu laimingiausias žmogus. Stovėjau saulės atokaitoje, s-a-u-l-ė-s, ir buvau—ir pamokslavau Evangeliją gausiai, didžiulei bendruomenei. (Aš tik noriu sužinoti ar tai įrašoma)—gausiai, didžiulei bendruomenei. Jie buvo miške ir saulės spinduliai švietė į juos, čia ir ten, gaudami tai, gaudami Žodį.

Ir aš, kaip visuomet, visuomet pernelyg ilgai, užtęsdamas, pernelyg ilgai pamokslavau. Ir aš pamokslavau taip ilgai, kad ta bendruomenė išalko fiziško maisto. Ir jie, kai kurie nuvargo, todėl jie atsikėlė ir išėjo ieškoti maisto, pradėjo skirstytis. Aš sakiau: “Neikite, neikite”.

Norėjau pasiekti—norėjau pasiekti du kulminacinius taškus savo pamoksle. Ir Viešpats man tai davė. Bet koks pamokslininkas žino: kai tu išties žinai tai—Dievas tai duoda tau, tu tiesiog degi išsakyti tai žmonėms. Ir aš tiesiog pamokslavau, “Čarli”, pamokslavau taip stipriai, kaip tik galėjau, smarkiai

dėsčiau, jūs žinote, sakydamas: “Visi šie dideli dalykai . . . Tai, ką daro Dievas, pažvelkite į tai. Jis atpažįsta širdies mintis. Kas tai? Žodis”, – panašiai tęsiau toliau.

Ir, o, norėčiau prisiminti, ką sakiau, kokia buvo mano tema. Negaliu to prisiminti. Suprantate? Bet aš tiesiog pamokslavau, stebėjau save tai darantį. Ir tada, man stovint ir stebint, kaip aš pamokslauju . . . Ir aš tiesiog pamokslavau tiems, “kas to neturi”. Ir truputėlį vėliau aš atsikėliau, jūs žinote, ir pagalvojau: “Šlovė Dievui”. Aš pasakiau: “Pažvelkite į tuos nuostabius dalykus, ir *tai, šitai* . . .”

Tuoju pat pastebėjau, kad žmonės tarytum pajuto fizišką alkį. Ir nors jie buvo pakankamai dvasiški, vis dėlto jie pradėjo skirstytis ir kai kurie iš jų [Brolis Branhamas iliustruoja žiovaudamas—Red.] pradėjo skirstytis. Aš pagalvojau: “Kas gi visiems atsitiko?” Ir—ir aš pasižiūrėjau: kelios jaunos poros ėjo pro mane ir aš sustojau; pasakiau: “Minutėlę, bičiuliai, minutėlę. Jūs grįšite, kai kris vakaro šešėliai”. Suprantate? Aš tariau: “Jūs vėl sugrįšite”. Bet leiskite man pateikti jums pirmąjį kulminacinį tašką. “Iš kur kyla visi tie dalykai, kuriuos aš jums parodžiau? Iš kur jie?” Aš tariau: “Štai kas. Jie yra Dievo Žodyje. Jie yra TAIP SAKO VIESPATS, Jo pažadas, nes”, – tariau, – “visi jūs man patvirtinate, liudijate tai, kad mano pavedimas yra ‘Būk su Žodžiu.’” Aš pasakiau: “Kas jums visiems atsitiko? Argi nesuprantate Žodžio? Jūs privalote Jį suprasti”.

Ir kažkas pasakė: “Žmogau, aš norėčiau sukrimsti kelis sausainius”, ir panašiai.

Na aš tik pagalvojau: “Ką gi, šlovė Dievui. Jei jie nori sausainių, tegu eina ir valgo juos”. Todėl aš—aš apsisukau; pamaniau: “O, bet žinote ką? Tuoju pradės temti. Tuoju pat”. Ir aš tariau: “Tuomet ši vakarą, kai bendruomenė vėl susirinks . . . Na aš privedžiau prie kulminacijos ir pasakiau jiems, kad tai, ką jie matė mane darantį, yra Dievo Žodyje, ne kokioje prasimanymų knygoje ar kokioje organizacijoje, tai yra Žodyje (suprantate?), kiekvienu to dalelė Žodyje, nes man tai pavesta”. Aš pagalvojau: “Žinote, kiekvienas jų grįš ši vakarą. Todėl aš štai ką padarysiu: aš pagrįsiu, šiek tiek pagrįsiu”. Jūs žinote, kaip aš tai dariau su tais bažnyčios laikotarpiais ir panašiai, kartojau, ką prieš tai buvau sakęs. “Aš tai pagrįsiu Žodžiu, ir tuomet ta puiki, nuostabi kulminacija . . .” Aš tariau: “Koks tai bus laikas. Garbė Dievui”. Ir aš mačiau save mažėjantį, išgirdau: “Garbė Dievui”. Mačiau save nykstantį, o aš stovėjau tenai.

Na štai aiškinimas. Suprantate? Pirmiausia, ką aš padariau: tai, kas buvo atlikta, žmonėms atrodė mistiška—daugeliui. Neturiu galvoje Visos Evangelijos ir Dievo šventųjų, bet turiu omeny daugumą žmonių. Jums nereikia žiūrėti į pasaulį, *kosmosą*, kaip Dievo Žinią. Kai jūs įeinate, sakote . . .

Kaip pasakė Boze: “Aš visuomet. . .” Pasakė: “Labai seniai buvau susapnavęs, kad Dievas nusiųs mane į Čikagą ir sudrebins Čikagą Dievo šlovei”.

Aš tariau: “Josephai, Jis jau tai padarė”.

“Na jau”,—tarė jis,—“jie nebuvo sudrebinti nuo Moodžio laiku”.

Aš tariau: “Tai. . .Aš kalbu apie Bažnyčią. Tai patranku mėsa. Tai tik žemės dulkės; perpildytos gatvės, išsidažiusios Jezabelės ir visa tai. . .” Aš tariau: “Tai išorėje. Tos didelės senos ložės ir tie dalykai subyrės ir sužlugs tenai gatvėse”. Aš pasakiau: “Jis kalba apie Bažnyčią. Bažnyčia matė Jėzaus Kristaus apsireiškimo pasireiškimą ir jie tai atpažino. Iš Čikagos jų gali nebūti nė penkiolikos. Iš viso Čikagos miesto gali nebūti nė dešimties šios kartos”.

Ar kada pagalvojote apie tai? Kaip buvo Nojaus dienomis, taip bus ir ateinant žmogaus Sūnui, kai buvo išgelbėtos aštuonios sielos. Kiek išėjo iš Sodomos? Suprantate, ką turiu galvoje? Abejoju ar bus saujelė. Suprantate?

“Bet Bažnyčia gavo tą sudrebinimą. Jie atpažino tai. Jie pažino Žodį. Jie pamatė Žodį, kai Jis materializavosi, ir jie Jį pagavo. Nagi pažvelkite į tai minutėlę”.

Na to pirmojo pamokslo metu, kai jie tai pamatė, visi susitelkė; kalbėjo: “Ak, šlovė Dievui. Ak, jei galėčiau pamatyti. . .*šitą, tą ir aną*” ir jie pasitraukė į šalį, taip pat, kaip atėjo. Suprantate? O dabar jie galvoja: “Na aš nežinau. Prie ko tu prisijungsi? Jei aš neisiu su *šituo*, bus *šitai*; ir jei aš būsiu išvartytas *tenai*, ir nieko neturėsiu *tenai*”.

Broliai susėda ir taria: “Na ir ką gi aš darysiu, jei aš. . .?” Matote? Jie nesustos tiek, kad atpažintų, jog Tai yra Žodis, kurį Dievas prižadėjo pademonstruoti, suprantate? Ir jie nuėjo šalin. Bet nesibaiminkite, šešėliai jau čia pat. Suprantate?

Paskui užsiėmiau savo veikla. . .Pamenate tą pamokslą, kurį Jis man davė, kai dėjau kertinį akmenį. Išties tiksliai pasakė: “Daryk darbą. . .” Pasakė: “Kai grįši iš šito regėjimo, perskaityk II Timotiejui 4”. Jūs žinote, tai guli ten, su kertiniu akmeniu—trisdešimt trejus metus. Pasakė: “Dirbk evangelisto darbą. Pilnai patvirtink savo tarnavimą, nes ateis laikas, kai jie nebepakės sveiko mokymo; bet, pasidavę savo įgeidžiams, pasikvies mokytojus, kad tie dūzgentų ausyse, nukreips ausis nuo pasakėčių—nuo Tiesos į pasakėčias”. Argi ne taip buvo žodis po žodžio.

Bet prisimenate, tą vakarą aš neperskaičiau likusios dalies. Daugiau kaip trisdešimtį metų aš pamokslavau šioje maldykloje, nei karto nepaėmiau toliau, ir nežinau kodėl. Aš dažnai norėjau tai sužinoti, kol vieną dieną pamačiau, kur Jėzus paėmė Ritinėlį ir pradėjo skaityti, ir perskaitė pusę pranašystės, ir sustojo, ir

pasakė (Kafarnaume), Jis pasakė: “Ir tą dieną ši pranašystė išsipildė”. Kodėl Jis neperskaitė likusios dalies? Tai liečia Jo antrąjį atėjimą. Suprantate?

Ir tenai aš tai perskaičiau, nežinodamas... Aš paėmiau tai ir tai buvo tiesiai prieš mane, Southern Pinese, Pietų Karolinoje. Tą rytą stovėjau ten ir kalbėjausi su Josephu Boze, atsirėmęs į mašiną [Brolis Branhamas spragtelė pirštais—Red.], man dingtelėjo tai. Paulius pasakė: “Aš... Visi žmonės sukilo prieš mane. Nėra žmogaus, palaikančio mane. Demas paliko mane, pamilęs šį pasaulį. O dabar aš... (pažvelkite!) Ir kalvis padarė man daug bloga”.

Pažvelkite, ką, galimas dalykas, pagalvojo Demas. “Na, aš mačiau, kaip Paulius skelbė Evangeliją ir gydė ligonius; ir štai jis pats kenčia, su savimi ima gydytoją, Luką, kiekvieną kartą eidamas ima su savimi gydytoją, žmogus, skelbiantis Dieviškąjį... Na aš mačiau, kaip jis ištiko žmogų aklumu; pasakė: ‘Viešpats subarė tave ir tu būsi aklas kurį laiką’; ir leido kalviui išvyti jį iš surinkimo. Manau, kad jis neteko galios ištikti žmogų aklumu. Pagaliau jis neteko Dieviško gydymo galios. Dievas nusiteikė prieš jį”.

Aš nemanau, kad Demas nuėjo į pasaulį, nes Demas buvo iš... Jūs žinote jo istoriją, jis buvo iš didelės, turtingos šeimos; ir jis panorė eiti drauge su likusia minia. Bet Paulius, vargšas Paulius, kas gi tai buvo? Dievas visuomet leidžia, kad tarnavimas taip vyktų, o paskui jį vainikuoja. Jis leido Jėzui priėti iki to (tik pažvelkite!), kad Jis galėjo prikelti mirusįjį, kad Jis galėjo daryti viską, ką Jis norėjo, ir leido Romos kareiviui tampyti Jam už barzdos ir [Brolis Branhamas imituoja spjūvį—Red.] ir spjauti Jam į veidą. Mušė Jį per... Užrišo Jam ant veido skudurą ir sakė: “Na tu žinai, jie sakė man, kad tu esi pranašas...” Visi jie stovėjo aplinkui su nendrėmis ir mušė Jį per galvą. [Brolis Branhamas iliustruoja tarytum muštų Jį—Red.] Ir sakė: “Dabar pasakyk mums, kuris tau sudavė”. Jis žinojo, kuris Jam sudavė. Žinoma, Jis žinojo! Suprantate? Bet Jo tarnavimas turėjo būti apvainikuotas. Visuomet pasiekia tokį tašką, kai atrodo, jog išties, išties išseko, beveik pasibaigė, tuomet Dievas apvainikuoja. O, Viešpatie, tegu tai įvyksta. Tegu tai įvyksta, Viešpatie. Nulenkime galvas.

Myliu Jį, myliu Jį,
Nes pirmas Jis pamilo, (Dabar garbinkime Jį;
turėjome sunkią pamoką!)
Išpirko mano kaltę
Ant Kryžiaus Kalvarijos.

Dabar pakelkime rankas į Jį.

Myliu Jį, (Dabar būkite Dvasioje. Suprantate?
Aš myliu Jį.) Myliu Jį,
Nes pirmas Jis pamilo, . . .

PIKTŽODIŠKI VARDAI LIT62-1104M
(Blasphemous Names)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba 1962 m. lapkričio mėn. 4 d., sekmadienį ryte Branhamo Maldykloje Jeffersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Įrašų.

LITHUANIAN

©1999 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org